

Data publikacji: 04-06-2009

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII KADENCJA**

Warszawa, dnia 29 maja 2009 r.

Druk nr 576

**PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
sędzia Stanisław DĄBROWSKI**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Szanowny Panie Marszałku!

Stosownie do art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 100, poz. 1082 ze zm.) uprzejmie przedstawiam „Informację z działalności Krajowej Rady Sądownictwa w 2008 r.”.

Z wyrazami szacunku

(-) Stanisław Dąbrowski

**INFORMACJA
Z DZIAŁALNOŚCI KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA W 2008 ROKU.**

Warszawa, maj 2009 r.

I. Ogólna charakterystyka i najważniejsze zadania Krajowej Rady Sądownictwa.

Z dniem wejścia w życie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku Krajowa Rada Sądownictwa, funkcjonująca do tej pory na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 grudnia 1989 roku o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 73, poz. 435), znalazła swoje konstytucyjne umocowanie, które oznaczało istotne wzmocnienie jej ustrojowej pozycji. Wątpliwości i spory w doktrynie i piśmiennictwie prawniczym jakie budzi ustrojowy charakter Rady ze względu na udział w jej składzie, poza sędziami, osób reprezentujących władzę ustawodawczą i wykonawczą nie pozwalają na jednoznaczne zdefiniowanie tego organu. Krajowa Rada Sądownictwa nie może być jednak uważana za organ samorządu sędziowskiego. Artykuły 186 i 187 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej odnoszące się do Krajowej Rady Sądownictwa znajdują się w rozdziale VIII zatytułowanym „Sądy i Trybunały” co niewątpliwie sytuuje Radę w grupie organów władzy sądowniczej mimo, że w świetle art. 175 ust. 1 nie jest ona organem wymiaru sprawiedliwości.

Artykuł 186 Konstytucji RP czyni Krajową Radę Sądownictwa strażnikiem niezależności sądów i niezawisłości sędziów oraz wyposaża w podstawowy instrument pozwalający na skuteczne wypełnianie tego zadania w postaci możliwości wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem w sprawie zgodności z Konstytucją aktów normatywnych w zakresie, w jakim dotyczą one niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

Obecnie obowiązująca ustawa z dnia 27 lipca 2001 roku o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 100, poz. 1082 ze zm.) znacznie rozszerzyła zadania Rady oraz środki służące do ich wykonywania. Do najważniejszych zadań Krajowej Rady Sądownictwa określonych w ustawie (poza zadaniem określonym w samej Konstytucji) należą:

- rozpatrywanie i ocena kandydatur do pełnienia urzędu sędziowskiego na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, w wojewódzkich sądach administracyjnych i w sądach wojskowych,
- przedstawianie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie sędziów w wymienionych sądach,
- rozpatrywanie wniosków o przeniesienie sędziego w stan spoczynku oraz rozpatrywanie wystąpień sędziów w stanie spoczynku o powrót na stanowisko sędziowskie,
- wybór rzecznika dyscyplinarnego sędziów sądów powszechnych,
- wyrażanie opinii w sprawie powołania i odwołania prezesa albo wiceprezesa sądu powszechnego albo sądu wojskowego,
- czuwanie nad przestrzeganiem - uchwalonych przez Radę w dniu 19 lutego 2003 roku w postaci zbioru - zasad etyki zawodowej sędziów,
- opiniowanie projektów aktów prawnych w sprawach wynagrodzeń sędziowskich,
- opiniowanie projektów aktów normatywnych dotyczących sądownictwa i sędziów,

- możliwość zarządzenia przeprowadzenia wizytacji sądu lub jego jednostki organizacyjnej, lustracji działalności sądu w określonym zakresie oraz lustracji pracy sędziego, którego indywidualna sprawa podlega rozpatrzeniu przez Radę.

II. Priorytetowe cele Krajowej Rady Sądownictwa określone na rok 2008.

1. Za zadanie szczególnie ważne w 2008 r. Krajowa Rada Sądownictwa uznała przede wszystkim swój aktywny udział w tworzeniu nowego modelu sprawowania przez sądy wymiaru sprawiedliwości w sytuacji zaistniałej po wydaniu przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 24 października 2007 roku wyroku w sprawie SK 7/06 uznającego za niezgodną z Konstytucją RP możliwość powierzania asesorum sądowym przez Ministra Sprawiedliwości pełnienia czynności sędziowskich. Jeszcze przed wydaniem przez Trybunał tego rozstrzygnięcia Rada, przedstawiając swoje stanowisko, podkreśliła, że instytucja asesury wymaga gruntownej ustrojowej modyfikacji. Wskazała zasady, którymi należy się kierować przy nowelizacji ustawy regulującej ustrój sądów powszechnych dla zachowania jej zgodności z Konstytucją. Rozważała dwa warianty dochodzenia do zawodu sędziego osób powoływanych do pełnienia tego urzędu po raz pierwszy: przez możliwość utworzenia nowego stanowiska sędziowskiego lub przez możliwość powoływania sędziów wyłącznie spośród osób wykonujących inne zawody prawnicze.

Trybunał Konstytucyjny, biorąc pod uwagę okoliczność, że natychmiastowe skutki jego wyroku doprowadziłyby do istotnego zmniejszenia liczby osób orzekających, a tym samym do znacznego wydłużenia czasu trwania postępowań sądowych, zwłaszcza w sprawach karnych, zdecydował się dać czas ustawodawcy na przygotowanie nowych rozwiązań, przez określenie, że zakwestionowany art. 135 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych utraci moc obowiązującą z upływem 18 miesięcy od ogłoszenia wyroku (to jest z dniem 5 maja 2009 r.). Pilnego ustawowego rozstrzygnięcia wymagał przede wszystkim problem tych asesorów pełniących czynności sędziowskie, którzy w momencie wejścia w życie orzeczenia Trybunału nie będą spełniać kryteriów określonych w art. 67 § 1 pkt 7 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Już na początku 2008 roku, pomimo braku ustawowego uprawnienia do inicjatywy ustawodawczej w swoim stanowisku z dnia 13 marca 2008 r. Krajowa Rada Sądownictwa przygotowała własną propozycję wyrażoną w formie projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Będący wynikiem paromiesięcznej dyskusji projekt zakładał wprowadzenie w miejsce stanowiska asesora sądowego nowego w hierarchii stanowiska sędziego grodzkiego, pełniącego czynności sędziowskie w sądzie rejonowym, którego status byłby taki sam jak pozostałych sędziów powoływanych na stanowiska sędziowskie w sądach powszechnych, a więc byłby powoływany na czas nieokreślony i nieusuwalny ze stanowiska poza przypadkami przewidzianymi prawem. Jedyne, co miało go różnić od sędziego sądu rejonowego to wiek (wystarczało ukończenie 27 lat) oraz zakres spraw, jakie rozpoznawałby (nieskomplikowane o najmniejszej ciężarze gatunkowym). Projekt zawierał ponadto przejściowe regulacje dla obecnych asesorów, przewidując możliwość wcześniejszego ubiegania się przez

nich o stanowiska sędziowskie. Zaproponowano w nim przy okazji nową metodę ustalania stawek podstawowych wynagrodzeń sędziów i aplikantów sądowych (zamiast dotychczasowej stawki bazowej miałyby zostać przyjęta stawka zobiektywizowana obliczana w oparciu o kategorię ekonomiczną, jaką jest rynek).

W kolejnym stanowisku z dnia 10 kwietnia 2008 roku Rada wyraziła zaniepokojenie brakiem jakiejkolwiek propozycji ustawowego rozwiązania umożliwiającego asesorum sądowym, niespełniającym wymogu z art. 61 § 1 pkt 7 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, podjęcie starań o powołanie na urząd sędziego przed dniem 5 maja 2009 r. W ocenie Rady w tym dniu wygaśnie powierzenie czynności orzeczniczych w sądach rejonowych około 1300 asesorum sądowym. Biorąc pod uwagę długotrwałość procedury powoływania na urząd sędziego (przeciętnie 9 do 12 miesięcy od momentu obwieszczenia o wolnym stanowisku do dnia wręczenia aktu powołania przez Prezydenta RP), Rada postulowała pilną potrzebę wprowadzenia rozwiązań umożliwiających ubieganie się przez asesorów o powołanie na urząd sędziego i ostrzegła przed zapaścią wymiaru sprawiedliwości, którą wywoła destabilizacja obsady w sądach rejonowych.

W dniach 30 stycznia i 17 kwietnia 2008 roku członkowie Rady spotkali się z Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej. Podczas pierwszego ze spotkań poruszono najistotniejsze problemy władzy sądowniczej tj. wydłużające się okresy oczekiwania na wręczenie powołań sędziowskich przez kandydatów rekomendowanych Prezydentowi RP przez Radę, odmowy powołań oraz pilną potrzebę stworzenia nowego modelu dojścia do służby sędziowskiej po wyroku Trybunału Konstytucyjnego stwierdzającym niekonstytucyjność asesury w obecnym kształcie. W trakcie drugiego spotkania Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej wyraził chęć wnikliwego zapoznania się z projektem przedstawionym przez Radę, w którym znalazła się propozycja wprowadzenia w ustawie ustrojowej sądów powszechnych stanowiska „sędziego grodzkiego”. Nie wykluczył wówczas możliwości wycofania się ze swojej wcześniejszej propozycji powołania „sędziego na czas określony” na rzecz projektu przygotowanego przez Krajową Radę Sądownictwa.

Rada nie ograniczyła się do przedstawienia własnego projektu dochodzenia do zawodu sędziego, lecz zaproponowała dyskusję na ten temat i konfrontację różnych sposobów rozwiązania problemu. W tym celu zorganizowała w dniu 22 kwietnia 2008 roku w Warszawie konferencję **„Urząd sędziego koroną zawodów prawniczych”**. Konferencja stała się okazją do wymiany poglądów na temat reformy systemu sądownictwa i nowego modelu kariery sędziowskiej oraz zajęcia przez sędziów należnej im, najwyższej pozycji wśród zawodów prawniczych. Zaprezentowano na niej projekty Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Ministra Sprawiedliwości, Stowarzyszenia Sędziów Polskich "Iustitia" i Krajowej Rady Sądownictwa. Koncepcja Rady uzyskała przychylność zarówno środowiska sędziowskiego jak i Prezydenta RP, który w trosce o przyszłość polskiego wymiaru sprawiedliwości zrezygnował z własnego projektu zmiany Konstytucji i poparł propozycje przedstawione przez Radę. Uczestnicy Konferencji podkreślali, że tylko kompleksowe zmiany rozpoczynające się już na etapie kształcenia przyszłych sędziów poprzez zmianę kognicji sądów oraz przekazanie części

spraw referendarzom i asystentom, aż po zmiany wysokości wynagrodzeń sędziowskich mogą zachęcić przedstawicieli innych zawodów prawniczych do obejmowania stanowisk sędziowskich. Uznano, że tylko głęboko i sprawnie przeprowadzona reforma może być podstawą stworzenia takiego modelu, w którym zawód sędziego stanie się rzeczywistą koroną zawodów prawniczych.

Szukając poparcia dla proponowanych przez Krajową Radę Sądownictwa rozwiązań jej Przewodniczący i dwaj Wiceprzewodniczący spotkali się w dniu 8 maja 2008 roku z Prezesem Rady Ministrów. Spotkanie poświęcone było konieczności stworzenia nowego modelu służby sędziowskiej w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 października 2007 r. Przedstawiciele Rady zapoznali Premiera z aktualną sytuacją wymiaru sprawiedliwości oraz zaprezentowali koncepcję urzędu sędziego jako korony zawodów prawniczych.

W dniach 22-23 października 2008 roku Krajowa Rada Sądownictwa zorganizowała w Warszawie II Kongres Sędziów Polskich. Stał się on ważnym wydarzeniem w środowisku sędziowskim i był próbą dokonania oceny funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, zwłaszcza w świetle zaproponowanego przez Radę modelu dochodzenia do zawodu sędziego. W obradach Kongresu uczestniczyli poza sędziami polskimi, także zaproszeni przez Radę goście zagraniczni, a wśród nich Przewodniczący Europejskiej Sieci Rad Sądownictwa. Na otwarcie Kongresu odczytano listy Prezydenta RP i Prezesa Rady Ministrów RP skierowane do jego uczestników. Ci ostatni, dzieląc przedstawione poglądy, że "tylko takie reformy, które zyskują poparcie ich adresatów i uwzględniają ich słuszne postulaty, mają szansę powodzenia" oraz dostrzegając powagę obecnej sytuacji, zwrócili się w podjętej uchwale do najwyższych władz państwa o pilne zorganizowanie spotkania z udziałem przedstawicieli wszystkich środowisk prawniczych w Polsce w celu wypracowania trwałych rozwiązań zapewniających społeczeństwu właściwe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości. **W uchwale podkreślono, że** „przygotowywana zasadnicza reforma systemu dojścia do urzędu sędziego nie spełnia oczekiwań sędziów i innych środowisk prawniczych, a zapowiadane zmiany nie dają gwarancji, że o urząd sędziego będą ubiegać się najlepsi prawnicy”.

Należy przypomnieć, że I Kongres Sędziów Polskich odbył się we wrześniu 1999 roku i był próbą podsumowania i oceny ówczesnego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, a zwłaszcza procesu reformowania sądownictwa. Przy udziale najwyższych przedstawicieli wszystkich władz państwowych środowisko sędziowskie wskazało przyczyny „zapaści” sądownictwa i sposoby wyjścia z kryzysu. Wiele problemów udało się rozwiązać dzięki uchwaleniu nowych ustaw oraz skutecznemu wprowadzeniu zmian w przepisach procedury cywilnej i karnej. Skróceniu uległ czas trwania postępowań sądowych m.in. po skomputeryzowaniu sekretariatów sądowych i sal rozpraw, a odrębny budżet sądownictwa pozwolił na poprawę warunków materialnych pracy sądów. Realizacji nie doczekały się tylko zapewnienia ówczesnego Premiera o rozwiązaniu w przyszłości problemu wynagrodzeń sędziowskich.

Pomimo opisanych powyżej działań i wysiłków Krajowej Rady Sądownictwa, do końca 2008 roku nie tylko nie weszły w życie ale nawet nie uchwalono zmian w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych określających drogi dojścia

do zawodu sędziego po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 października 2007 roku. Zmiany takie znalazły się dopiero w ustawie z dnia 23 stycznia 2009 roku o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz.U. Nr 26, poz. 157), która – po odrzuceniu przez Sejm weta Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej – weszła w życie w dniu 4 marca 2009 roku (w części istotnych dla sądownictwa powszechnego i wojaskowego przepisów – w dniu 5 maja 2009 roku). Wcześniej, bo jeszcze w 2008 roku, Sejm odrzucił w pierwszym czytaniu projekt Prezydenta RP przewidujący powstanie w sądach rejonowych stanowisk sędziów grodzkich, który uzyskał akceptację Krajowej Rady Sądownictwa wyrażoną w uchwale z dnia 18 lipca 2008 roku (z kilkoma uwagami krytycznymi).

2. W dniu 16 kwietnia 2008 roku Trybunał Konstytucyjny, po rozpoznaniu wniosku Krajowej Rady Sądownictwa ogłosił wyrok w sprawie - sygn. akt K 40/07, w którym orzekł niezgodność z Konstytucją artykułów 2a, 4 ust. 2 i 12 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. Przepisy te zostały dodane bądź zmienione ustawą z dnia 16 marca 2007 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 73, poz. 484). Stwierdzenie niezgodności z Konstytucją dotyczyło nowo wprowadzonej kompetencji w zakresie inspirowania i wspierania działań mających na celu ujednolicanie wykładni prawa w orzecznictwie sądów. Trybunał uznał, że niezgodna z Konstytucją jest konstrukcja przepisu art. 2a, gdyż nie określa uregulowanych w nim uprawnień wkraczając tym samym w sferę niezawisłości sędziów i niezależności sądów. Krajowa Rada Sądownictwa stojąca na straży niezawisłości sędziów i niezależności sądów, nie może wpływać na interpretację i linię orzeczniczą sądów, gdyż byłoby to niezgodne ze strzeżeniem tej niezawisłości. Ponadto, zdaniem Trybunału, ustawodawca zwykły dając możliwość Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego, Prezesowi Naczelnego Sądu Administracyjnego i Ministrowi Sprawiedliwości – jako członkom Krajowej Rady Sądownictwa - możliwość „wyrażania stanowiska w każdej sprawie” przez upoważnionych przez nich przedstawicieli dopuścił się ingerencji w materię konstytucyjną (skład osobowy Rady). Niedookreślony status i kompetencje przedstawicieli przy trudnościach związanych z wykładnią wskazanego zwrotu doprowadziły do wniosku o niekonstytucyjności przedmiotowej zmiany ustawy, która wprowadziła specyficznych quasi - członków Rady ustanawiając tym samym fasadowość członkowstwa w Radzie wspomnianych trzech członków wchodzących w jej skład ex officio na czas pełnienia swoich funkcji.

Natomiast niezgodność art. 12 ust. 4 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa - w części obejmującej zwrot "w głosowaniu jawnym" - z Konstytucją wynika, według Trybunału z faktu, że w głosowaniach w których poruszane są problemy dotyczące osób, z którymi co najmniej pośrednio związani mogą być członkowie Krajowej Rady Sądownictwa wyłączenie możliwości tajnego głosowania w sposób istotny ogranicza ich swobodę głosowania. Związek ze środowiskiem sędziowskim czy parlamentarnym i wynikająca stąd kolizja między interesami tych środowisk a wolą poszczególnych członków Rady przy jednoczesnym wykluczeniu możliwości podejmowania decyzji w głosowaniu tajnym istotnie ograniczał swobodę decyzyjną członków Krajowej Rady Sądownictwa.

3. Dbłość o dobór najlepszych kandydatów do powołania na stanowiska sędziowskie była w roku 2008, podobnie jak w latach ubiegłych podstawowym i najważniejszym zadaniem Krajowej Rady Sądownictwa. Na 13 posiedzeniach plenarnych Rada rozpatrywała wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, wnioski sędziów o powołanie na wyższe stanowiska sędziowskie oraz – pierwszy raz w historii swojej działalności – wnioski sędziów o tzw. awans poziomy. Ta ostatnia grupa wniosków była efektem zmiany ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku – Prawo o ustroju sądów powszechnych ustawą z dnia 29 czerwca 2007 roku (Dz.U. Nr 136, poz. 959) przewidującej możliwość składania (w okresie od 1 lipca 2008 roku do 21 stycznia 2009 roku) przez sędziów z odpowiednio długim stażem sędziowskim oraz spełniających inne kryteria wniosków o powołanie na stanowisko sędziego sądu okręgowego w sądzie rejonowym i sędziego sądu apelacyjnego w sądzie okręgowym. Przepisy powołanej ustawy, mimo uchylenia ich z dniem 22 stycznia 2009 roku ustawą z dnia 19 grudnia 2008 roku (Dz.U. Nr 1 z 2009 r., poz.4), poprzedzonego dwukrotnym wetem ze strony Prezydenta RP, obligowały Krajową Radę Sądownictwa (i w związku z przepisami przejściowymi obligują w dalszym ciągu) do rozpoznawania wszystkich wniosków o „awans poziomy”.

Rada podjęła w 2008 roku uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w stosunku do 897 osób, uchwały o odmowie objęcia wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wobec 290 osób i uchwały o umorzeniu postępowania w przedmiocie wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wobec 40 osób.

Ponadto w okresie od 1 lipca 2008 roku do 31 grudnia 2008 r. Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwały dotyczące przedstawienia Prezydentowi RP wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w sądzie rejonowym i sędziego sądu apelacyjnego w sądzie okręgowym (tzw. awanse poziome) w stosunku do 801 osób, uchwały o odmowie objęcia wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w sądzie rejonowym i sędziego sądu apelacyjnego w sądzie okręgowym wobec 33 osób i uchwały o umorzeniu postępowania w tym przedmiocie wobec 8 osób.

Krajowa Rada Sądownictwa podjęła również uchwały o przeniesieniu sędziego w stan spoczynku w stosunku do 21 sędziów, a wobec jednego sędziego uchwałę o odmowie przeniesienia w stan spoczynku.

Łącznie w 2008 roku Krajowa Rada Sądownictwa podjęła 560 uchwał dotyczących 2308 osób oraz uchwałę o skierowaniu wniosku do Trybunału Konstytucyjnego. Przedstawione liczby wskazują, że był to prawdopodobnie najbardziej „pracowity” rok w dotychczasowej historii, który wymógł konieczność wydłużenia z trzech do czterech dni comiesięcznych posiedzeń Rady, a także zwiększenia liczby posiedzeń.

Starania Krajowej Rady Sądownictwa o dobór najlepszych kandydatów do powołania na stanowiska sędziowskie napotkały w 2008 roku istotną przeszkodę. W wyroku z dnia 29 listopada 2007 roku w sprawie o sygn. SK 43/2006 Trybunał Konstytucyjny, na skutek skargi konstytucyjnej jednego z sędziów orzekł, że kryteria **oceny kandyda-**

tów na stanowiska sędziowskie powinny wynikać z przepisów ustawy, a nie jak poprzednio, z uchwały podjętej przez Krajową Radę Sądownictwa i uznał art. 2 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku o Krajowej Radzie Sądownictwa za niezgodny z art. 60 Konstytucji RP. Przepis ten utracił moc z dniem 5 grudnia 2007 roku. Rada Ministrów przedstawiła Radzie projekt ustawy zmieniającej ustawę – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektóre inne ustawy. W projekcie określono kryteria oceny kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie. Krajowa Rada Sądownictwa w dniu 5 listopada 2008 roku negatywnie zaopiniowała przedstawione propozycje z uwagi na zawarte w nich dysproporcje w zakresie podstaw do oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie pochodzących z sądów i z innych zawodów prawniczych. Z negatywną opinią Rady spotkała się również propozycja zmiany ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. Ustalenie kryteriów, które Rada miałaby brać pod uwagę przy rozpatrywaniu i ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie w nieuzasadniony sposób ograniczyłoby swobodę dokonania kompleksowej oceny i stanowiłoby próbę ograniczenia kompetencji organu konstytucyjnego. Rada zwróciła ponadto uwagę na niedopuszczalność regulowania trybu i sposobu dokonywania oceny kwalifikacji kandydatów do objęcia wolnego stanowiska sędziowskiego w sądzie powszechnym w drodze rozporządzenia w sytuacji, gdy materia ta podlega regulacji ustawowej.

Krajowa Rada Sądownictwa w dniu 5 listopada 2008 roku negatywnie zaopiniowała projekt ustawy o państwowych egzaminach prawniczych. W ocenie Rady proponowane rozwiązania doprowadziłyby do niepotrzebnej unifikacji szkoleń prowadzonych w ramach poszczególnych aplikacji, a uznanie zawodu sędziego za ukoronowanie kariery prawniczej byłoby iluzoryczne w sytuacji stworzenia przez projektodawcę możliwości ubiegania się o stanowisko sędziowskie osobom, które po zaledwie czteroletnim okresie wykonywania zawodu doradcy prawnego zdałyby egzamin prawniczy II stopnia.

W opinii z dnia 12 czerwca 2008 roku Krajowa Rada Sądownictwa wyraziła głęboki niepokój zawartą w projekcie ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury koncepcją nowego unormowania drogi dojścia do urzędu sędziego. Oceniając krytycznie przyjęte w projekcie rozwiązania uznała, że proponowane zmiany dotyczące procesu kształcenia kandydatów na sędziów w toku aplikacji sądowej i szkoleń zawodowych są niezgodne z zasadami przyjętymi w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Koncepcja powstania nowej instytucji zajmującej się kompleksowo kształceniem i doskonaleniem zawodowym sędziów, w której pełnię kompetencji przyznano władzy wykonawczej, wzbudziło sprzeciw Rady, która wyraziła zdecydowanie negatywną opinię o kształcie procesu szkolenia, w którym kluczową rolę miałyby odgrywać Dyrektor Szkoły powoływany przez członka Rządu jakim jest Minister Sprawiedliwości. Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że projekt jest niezgodny z opinią Rady Konsultacyjnej Sędziów Europejskich (CCJE) nr 10 (2007) wyrażoną w dniu 23 listopada 2007 roku. Zgodnie z Europejską Kartą Ustawowych Zasad Dotyczących Sędziów prawo do selekcji, rekrutacji i szkoleń wstępnych musi gwarantować organizowanie ich w sposób przygotowujący do właściwego wykonywania obowiązków sędziego. W tejże procedu-

rze organ, którego skład stanowią co najmniej w połowie sędziowie wybierani przez sędziów, musi mieć prawo do zapewnienia właściwego programu szkolenia i takiej jego organizacji, które pozwolą zrealizować wymagania otwartego umysłu, fachowości i bezstronności - elementów związanych z wykonywaniem obowiązków sędziego. Każda decyzja dotycząca selekcji, rekrutacji, powołania na stanowisko, kariery zawodowej czy zakończenia służby przez sędziego musi być podejmowana z udziałem tego niezależnego organu. Niepokój Rady budziły też niektóre szczegółowe rozwiązania jak np. wymóg odbycia przez aplikantów sędziowskich, po zdanym egzaminie, stażu na stanowiskach asystenta i referendarza. Wydłuża on aż do 54 miesięcy czas trwania aplikacji i to w sytuacji, gdy kandydat na aplikanta musi wcześniej odbyć 12 – miesięczną aplikację ogólną.

Swoją negatywną opinię wyrażoną w dniu 12 czerwca 2008 roku Krajowa Rada Sądownictwa podtrzymała w dniu 21 października 2008 roku opiniując projekt ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury wraz ze sprawozdaniem podkomisji nadzwyczajnej o tym projekcie. W opinii tej Rada podtrzymała swoje stanowisko, co do celowości wprowadzenia instytucji sędziego grodzkiego oraz z niepokojem zauważyła, że przedstawiony Sejmowi projekt odbiega w treści od projektu wcześniej przez nią opiniowanego. Rada zwróciła też uwagę na konieczność dokonania istotnych zmian w projekcie poprzez przyznanie Krajowej Radzie Sądownictwa kompetencji do opiniowania każdego kandydata na stanowisko Dyrektora Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, przywrócenia regulacji przewidującej wybór przewodniczącego Rady Programowej i zastępcy przewodniczącego przez Radę spośród jej członków. Zastrzeżenia i krytyczne uwagi Krajowej Rady Sądownictwa dotyczące proponowanych w projekcie rozwiązań członkowie Rady przedstawili obu izbom parlamentu. Nie znalazły one jednak uznania parlamentarzystów podczas posiedzeń komisji sejmowych i senackich. Ustawa o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury stała się w roku 2009 obowiązującym prawem.

Kolejny problem, z którym przyszło się zmierzyć Krajowej Radzie Sądownictwa w 2008 roku przy rozpatrywaniu i ocenie kandydatur do pełnienia urzędu sędziowskiego był następstwem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 roku wydanego w sprawie o sygn. SK 57/06. Trybunał, po rozpoznaniu skargi konstytucyjnej jednego z sędziów sądu rejonowego, który zgłosił swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego (do stanowiska tego pretendowali także inni kandydaci) orzekł niezgodność z Konstytucją art. 13 ust. 2 zdania drugiego ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku o Krajowej Radzie Sądownictwa w zakresie w jakim dotyczy art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z pkt. 2 tej ustawy. Wyrok ten oznacza wyeliminowanie przepisu ustawy, który wykluczał możliwość wniesienia (przez zainteresowanego kandydata na sędziego) odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa odmawiającej przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego. Bezpośrednio po utracie mocy obowiązującej przez zakwestionowany przepis Rada wstrzymywała się – w wypadkach gdy o określone stanowisko sędziowskie ubiegało się dwóch lub więcej kandydatów – z przedstawieniem Prezydentowi RP wniosków o powołanie kandydatów zaopiniowanych pozytywnie, do czasu uprawomocnienia się uchwał o nieprzedstawieniu do powołania pozostałych kandydatów. Następnie wobec

znacznego wydłużenia się procedury nominacyjnej przy takiej praktyce, Rada zajęła stanowisko, że należy przedstawiać Prezydentowi RP wnioski o powołanie pozytywnie ocenionych przez nią kandydatów niezwłocznie i bez oczekiwania na uprawomocnienie się uchwał o nieprzedstawieniu pozostałych kandydatów.

W 2008 r. Sąd Najwyższy nie rozpoznał żadnego z wniesionych odwołań od tego rodzaju uchwały Rady.

4. Podobnie jak w roku 2007 Krajowa Rada Sądownictwa kontynuowała w roku 2008 zdecydowane działania w kierunku doprowadzenia do wzrostu wynagrodzeń sędziowskich.

Wynagrodzeń sędziowskich dotyczyły stanowiska Rady wyrażone w dniach 7 lutego i 13 marca 2008 roku. W pierwszym z nich Krajowa Rada Sądownictwa z aprobatą przyjęła działania rządu zmierzające do podwyższenia wynagrodzeń sędziowskich. W stanowisku zaznaczono jednak, że podstawowym mankamentem proponowanego rozwiązania było powiązanie tych wynagrodzeń z arbitralnie ustaloną kwotą bazową. W ocenie Rady proponowany wzrost wynagrodzenia sędziowskiego o 25% powinien nastąpić z dniem 1 lipca 2008 roku w związku z napiętą sytuacją w środowisku sędziowskim wynikającą z rozgoryczenia sędziów wynikami działań rządu w sferze wynagrodzeń. W drugim stanowisku Krajowa Rada Sądownictwa nie zgłosiła żadnych uwag do projektu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zmieniającego rozporządzenie w sprawie stawek podstawowych wynagrodzenia zasadniczego sędziów, asesorów i aplikantów sądowych. Projekt ten przewidujący wzrost wynagrodzenia sędziów (poprzez istotną zmianę mnożników średnio o ponad 20%) uzyskał aprobatę Rady, która wystosowała do Prezesa Rady Ministrów stosowne pismo. Ostatecznie jednak rozporządzenie to nie uzyskało kontrasygnaty Premiera.

Podczas wspomnianego wcześniej spotkania w dniu 8 maja 2008 roku z Prezesem Rady Ministrów przedstawiciele Rady wyrazili pogląd, że w obecnych realiach zawód sędziego jest coraz mniej atrakcyjny finansowo czego efektem są liczne odejścia sędziów ze służby oraz, że tylko znaczący i trwały wzrost wynagrodzeń sędziowskich mógłby ten proces zahamować oraz spowodować napływ do zawodu najlepszych prawników z odpowiednim stażem i doświadczeniem w innych zawodach prawniczych. Już w dniu z 14 maja 2008 roku Rada w swoim stanowisku po raz kolejny zwróciła się do przedstawicieli władzy ustawodawczej i wykonawczej o podjęcie zdecydowanych działań zmierzających do zapewnienia sędziom godziwego wynagrodzenia, wskazując przy tym, że nie jest to tylko wewnętrzna sprawa Polski. Zalecenie Komitetu Ministrów Rady Europy jednoznacznie wskazuje, że wynagrodzenia sędziów są istotnym elementem niezawisłości i bezstronności sędziego.

Krajowa Rada Sądownictwa od lat postulowała potrzebę odpowiedniego uregulowania wynagrodzeń i sygnalizowała drastyczne ich obniżanie. Rada szukając optymalnych rozwiązań systemowych prowadzących do zmiany istniejącej sytuacji zaproponowała nowelizację ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez wprowadzenie nowego, stałego składnika wynagrodzenia sędziów w postaci „dodatku orzeczniczego”. Proponowana zmiana miała mieć charakter doraźny i obowiązywać do czasu stwo-

zenia przez rząd stałych mechanizmów ustalania wynagrodzeń sędziowskich, opartych na obiektywnych kryteriach rynkowych.

W stanowisku z dnia 12 czerwca 2008 roku w sprawie dodatku orzeczniczego Krajowa Rada Sądownictwa zaproponowała stosowną nowelizację art. 91§ 6 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Stanowisko to, obszernie uzasadnione, było analizowane w Ministerstwie Sprawiedliwości. Niestety zainteresowanie tą propozycją, mającą mieć charakter przejściowy, było krótkotrwałe i nie skutkowało podjęciem żadnych działań legislacyjnych.

W dniu 15 lipca 2008 roku Rada przy okazji opiniowania projektów budżetów sądów powszechnych i wojskowych oraz budżetu Krajowej Rady Sądownictwa, zgłosiła szereg uwag. Dotyczyły one konieczności bezwzględnego, systemowego rozwiązania problemów wynagrodzeń sędziowskich. W ocenie Rady koncepcja urzędu sędziego jako ukoronowania kariery prawniczej z oczywistych względów musi wiązać się z godnym i stabilnym poziomem wynagrodzenia i jedynie natychmiastowy wzrost wynagrodzeń o 50% w zadowalającym stopniu zrealizowałby standardy konstytucyjne i europejskie.

Brak reakcji organów państwa na sygnalizowane problemy i aprobata wadliwego sposobu ustalania wynagrodzeń sędziowskich były powodem wystąpienia Krajowej Rady Sądownictwa do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o zbadanie zgodności z Konstytucją art. 91 § 1, § 1a, § 1b ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych z dnia 27 lipca 2001 roku w zw. z § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 6 maja 2003 roku w sprawie stawek podstawowych wynagrodzenia zasadniczego sędziów sądów powszechnych. We wniosku stanowiącym załącznik do uchwały Rady z dnia 16 lipca 2008 roku Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że sędziowie są jedyną grupą zawodową, której warunki pracy i płacy są przedmiotem regulacji konstytucyjnej, a system wynagrodzeń sędziowskich jest jednym z istotnych elementów gwarantujących niezależne sprawowanie władzy sądowniczej. W uzasadnieniu wniosku do Trybunału Rada powołała się m.in. na liczne umowy prawa międzynarodowego, ratyfikowane przez Polskę, zalecające przeznaczenie właściwych i odpowiednich środków na finansowanie sądownictwa, a także zamieściła wykres obrazujący tendencję zniżkową poziomu wynagrodzenia sędziowskiego w stosunku do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej na przestrzeni kilkunastu lat – od 1995 roku. Do chwili obecnej Trybunał Konstytucyjny nie rozpoznał wniosku.

Również w uchwale II Kongresu Sędziów Polskich z dnia 23 października 2008 roku uczestniczący w nim sędziowie wskazali, że istniejący system wynagradzania sędziów i warunki pracy w sądach powodują, że przedstawiciele innych zawodów prawniczych nie są zainteresowani powołaniem na stanowiska sędziowskie. Stąd postulowane od lat przez sędziów i Krajową Radę Sądownictwa powiązanie wynagrodzeń sędziowskich ze średnią krajową w gospodarce narodowej oraz ustanowienie właściwego mechanizmu kształtowania tych wynagrodzeń. Model zawodu sędziego jako ukoronowania zawodów prawniczych choć bliski wszystkim, musiałby wiązać się z reformą systemu wynagrodzeń sędziowskich.

W stanowisku z dnia 10 września 2008 roku, Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła swoje pozytywne nastawienie do wszystkich działań zmierzających do podwyższenia wynagrodzeń sędziowskich oraz przestrzegała przed likwidacją tzw. awansu poziomego, którego zniesienie może zrodzić wątpliwość natury konstytucyjnej z uwagi na ochronę praw nabytych.

Zasady wynagradzania sędziów były jednym z tematów spotkania członków Krajowej Rady Sądownictwa z sędziami okręgu apelacji lubelskiej odbytego w dniu 12 września 2008 roku.

W listopadzie 2008 roku Minister Sprawiedliwości przedstawił projekt nowelizacji ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych zakładający oderwanie wynagrodzeń sędziowskich od sztucznie ustalonej kwoty bazowej i powiązanie ich z przeciętnym wynagrodzeniem w gospodarce oraz zawierający gwarancję nieobniżania płacy sędziego nawet w wypadku obniżenia się przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce. Projekt zawierał też wprowadzenie tzw. trzeciej stawki awansowej dla sędziów z długoletnim stażem pracy.

W stanowisku z dnia 10 grudnia 2008 roku Krajowa Rada Sądownictwa wyraziła zadowolenie z przyjęcia postulatu powiązania systemu wynagrodzeń sędziowskich z przeciętnym wynagrodzeniem w gospodarce. Jednak analizując proponowane zmiany w kontekście art. 178 ust. 2 Konstytucji (zapewniającego sędziom wynagrodzenie odpowiadające godności urzędu) Rada uznała projekt za niezadowolający m.in. w zakresie zaproponowanych mnożników. Zwróciła uwagę, że mnożniki te powodują dalsze niedoszacowanie płac sędziowskich, a w wartościach bezwzględnych projektowana zmiana wysokości wynagrodzeń sędziowskich nie jest znacząca i nie odpowiada zgłaszanym od lat oczekiwaniom.

5. Działania podjęte przez Radę w związku z postanowieniem Prezydenta RP o odmowie powołań sędziowskich.

W dniu 3 stycznia 2008 r. Prezydent RP zamieścił w Monitorze Polskim postanowienie o odmowie powołania na stanowisko sędziowskie 9 osób przedstawionych mu przez Krajową Radę Sądownictwa z wnioskami o powołanie. Przez okres 17 lat, nie zdarzył się przypadek odmowy mianowania przez Głowę Państwa na urząd sędziego kandydata przedstawionego przez Radę. Był to poprawny zwyczaj konstytucyjny. Odmowa powołania nastąpiła bez uzasadnienia i miała szczególne znaczenie zarówno dla Rady jak i rekomendowanych przez nią kandydatów, stawiając tych ostatnich w nader kłopotliwej sytuacji. Zdaniem Rady kandydat na urząd sędziego winien być poinformowany o przyczynach odrzucenia jego kandydatury oraz o przesłankach, które zdecydowały o negatywnej decyzji Prezydenta.

Mając powyższe względy na uwadze Rada zwróciła się do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz do Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego o rozważenie możliwości wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego, przewidzianym w art. 192 Konstytucji. Jego istota miała dotyczyć tego, czy Prezydent RP ma prawo ponownie merytorycznie ocenić kandydata

na urząd sędziowski, skoro zgodnie z ustawą czyni to Rada. Z wnioskiem o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego wystąpił Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego.

Trybunał Konstytucyjny postanowił umorzyć postępowanie (sygn. akt Kpt 1/08) ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku. W swoim orzeczeniu z dnia 23 czerwca 2008 roku Trybunał stwierdził, że spór kompetencyjny nie zachodzi. Miałby on miejsce w sytuacji odrzucenia odpowiednim aktem przez Prezydenta RP opinii Krajowej Rady Sądownictwa lub oświadczenia przez Prezydenta RP, że przy powołaniu sędziego korzystał z innych opinii. Postanowienie Prezydenta RP z dnia 3 stycznia 2008 roku w sprawie odmowy powołania do urzędu sędziowskiego nie może być zakwalifikowane jako wykonywanie kompetencji opiniodawczych Krajowej Rady Sądownictwa. Przemawia przeciwko temu brak uzasadnień odmów powołań na stanowiska sędziowskie, co uniemożliwia zbadanie przesłanek jakimi kierował się Prezydent RP przy wydawaniu postanowień. Trybunał Konstytucyjny zwrócił także uwagę na szczególną konstytucyjną rolę Prezydenta, jako „najwyższego przedstawiciela Rzeczypospolitej Polskiej” (art. 136 ust. 1 Konstytucji) oraz brak obowiązku uzasadniania „postanowienia Prezydenta” wynikający z polskiego ustawodawstwa.

Podczas spotkania członków Krajowej Rady Sądownictwa z Prezydentem RP, które odbyło się w dniu 30 stycznia 2008 roku poruszony został m.in. problem odmowy powołań do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego. Prezydent podtrzymał swoje stanowisko co do tego, że art. 179 Konstytucji nie nakłada na niego obowiązku uwzględnienia wniosku Krajowej Rady Sądownictwa o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego.

W Trybunale Konstytucyjnym zawisły sprawy ze skarg konstytucyjnych osób niepowołanych przez Prezydenta RP na stanowiska sędziowskie, w związku z czym Naczelny Sąd Administracyjny zawiesił postępowania w sprawach ze skarg tych osób na postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie odrzucające skargi na postanowienie Prezydenta RP.

III. Opiniowanie projektów aktów normatywnych dotyczących sądownictwa i sędziów oraz projektów planów finansowych dla sądów powszechnych.

Obowiązek opiniowania projektów aktów normatywnych jest drugim z najważniejszych zadań Krajowej Rady Sądownictwa określonych w ustawach. Wykonując go Rada przyjęła w 2008 roku 23 stanowiska, 32 opinie i 16 uchwał oraz przekazała je organom, które zwróciły się o ich podjęcie. Ponadto upoważnieni członkowie Rady brali udział w posiedzeniach sejmowych i senackich komisji i podkomisji w trakcie prac nad ustawami dotyczącymi sądów i sędziów.

Poniżej zostaną przedstawione najważniejsze zdaniem Rady uchwały, stanowiska i opinie.

W dniu 17 stycznia 2008 roku Minister Sprawiedliwości przesłał Krajowej Radzie Sądownictwa do zaopiniowania dwa projekty założeń: w zakresie racjonalizacji i uelastycznienia struktury organizacyjnej sądów powszechnych, wzmocnienia statusu sędziego i kariery

sędziowskiej oraz w zakresie uregulowania dostępu do zawodów prawniczych. W ocenie Rady zaprezentowanej w stanowisku z dnia 7 lutego 2008 roku, założenia miały roboczy charakter a ich ocenę utrudniał brak poszerzonego uzasadnienia. Sformułowane zostały niejasno i nie-spójnie, a ich zrozumienie nastroczało trudności tym bardziej, że dotyczyły zróżnicowanej materii zarówno o znacznym stopniu ogólności jak i zagadnień bardzo szczegółowych. Skomplikowana w stopniu uzasadniającym twierdzenie o braku racjonalności była w szczególności projektowana procedura uzyskiwania nominacji na stanowisko sędziego „w drodze konkursu.” Projekt wkraczał też w uregulowane w Konstytucji kompetencje w zakresie powierzenia władzy sądowniczej umniejszając w niedopuszczalny sposób rolę Krajowej Rady Sądownictwa. Była w nim widoczna tendencja do zwiększenia kompetencji władzy wykonawczej (Ministra Sprawiedliwości) w stosunku do sędziów i sądów kosztem kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa.

W dniu 13 marca 2008 roku Krajowa Rada Sądownictwa pozytywnie zaopiniowała poselski projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw aprobując, poza wyjątkami, zarówno kierunek zamierzonej zmiany jak i treść poszczególnych przepisów. W szczególności Rada opowiedziała się za zachowaniem wyrażonej w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego i we wspierających je wypowiedziach doktryny – nadrzędności zasady dobra dziecka oraz potrzeby udzielenia ochrony rodzinie nad bezwzględną supremacją zasady prawdy obiektywnej. Obawy, co do jednolitości orzecznictwa zgłosiła natomiast przy ocenie przewidzianych w projekcie klauzul „dobrych obyczajów” oraz „rozsądku i słuszności” zapożyczonych z dorobku innych państw. Zajął też negatywne stanowisko wobec mechanicznie skopiowanej z obcych wzorów prawnych koncepcji porozumienia rodziców, co do powierzenia im wspólnego sprawowania władzy rodzicielskiej po orzeczeniu rozvodu, nawiązującej do amerykańskiego wzorca tzw. „planu wychowawczego”. Rada wysunęła wreszcie postulat wydania – po uchwaleniu projektowanych zmian – tekstu jednolitego Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego.

Po wyborach parlamentarnych w październiku 2007 roku Rząd przyjął założenia rozdzielenia funkcji Prokuratora Generalnego od Ministra Sprawiedliwości. W dniu 13 marca 2008 roku Krajowa Rada Sądownictwa pozytywnie zaopiniowała przedstawione w projekcie ustawy o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw propozycje rozdzielenia tych stanowisk, wprowadzenia kadencyjności pełnienia funkcji przez prokuratorów oraz powołania Krajowej Rady Prokuratorów. Zastrzeżenia Rady wzbudziło, wątpliwe co do zgodności z Konstytucją, rozwiązanie przewidujące powoływanie Prokuratora Generalnego przez Marszałka Sejmu w wypadku gdy nie dojdzie do jego powołania przez Sejm spośród dwóch kandydatów wskazanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w ciągu dwóch miesięcy.

Również w dniu 13 marca 2008 roku Rada negatywnie oceniła poselski projekt ustawy o czynnościach operacyjno – rozpoznawczych jednoznacznie stwierdzając, że zamierzona przez autorów projektu unifikacja problematyki w jednym akcie prawnym, została ograniczona do wybiórczego uchylenia przepisów normujących te kwestie w dotychczasowych ustawach i umieszczenia ich kompilacji w przedmiotowym projekcie. Projekt ten jest przejawem niepotrzebnej legislacji. Poza uwagą dotyczącą celowości tworzenia nowego aktu prawnego, Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła także szczegółowe, dość liczne zastrzeżenia co do konkretnych jego przepisów.

W dniu 9 kwietnia 2008 roku Krajowa Rada Sądownictwa pozytywnie zaopiniowała poselski projekt nowelizacji ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, przewidujący wprowadzenie do polskiego systemu prawnego instytucji upadłości osób fizycznych niebędących przedsiębiorcami. Rozwiązanie pozwalające na zachowanie jednności systemowej poprzez uregulowanie wszystkich rodzajów upadłości w jednym akcie prawnym oraz skoncentrowanie wszystkich spraw upadłościowych w zakresie właściwości jednego organu – sądu upadłościowego - Rada uznała za pożądane z punktu widzenia prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości.

Również w dniu 9 kwietnia 2008 roku Rada negatywnie ustosunkowała się do poselskiego projektu ustawy o ograniczeniach związanych z pełnieniem funkcji publicznych. W zawartym w projekcie katalogu osób pełniących funkcje publiczne zobowiązanych do składania oświadczeń majątkowych znaleźli się między innymi sędziowie i prokuratorzy. Nie negując konieczności składania przez te osoby oświadczeń majątkowych, Rada uznała za rozwiązanie błędne udostępnienie ich treści wszystkim, którzy będą chcieli się z nimi zapoznać. Postulowane w projekcie rozwiązanie mogłoby zdaniem Rady, stworzyć możliwość wywierania presji na organy wymiaru sprawiedliwości i organy ścigania, co w wypadku sędziów mogłoby prowadzić do ograniczenia ich niezawisłości. Zastrzeżenie Rady budziła propozycja nałożenia obowiązku składania oświadczeń o stanie majątku osobistego na małżonka sędziego, które także miałyby być publikowane w Biuletynie Informacji Publicznej lub w internecie. W ocenie Rady taki obowiązek stanowiłby nieuzasadnioną ingerencję w sferę prywatności małżonka każdej osoby publicznej w sytuacji, gdy organy kontroli skarbowej mogą majątek takiej osoby skontrolować w niezbędnym zakresie.

W dniu 16 maja 2008 roku Krajowa Rada Sądownictwa negatywnie zaopiniowała projekt ustawy o przeciwdziałaniu niewypłacalności oraz upadłości osoby fizycznej uznając, że projekt ten w przedstawionym Radzie kształcie może stanowić jedynie bazę do dalszych prac nad systemem przeciwdziałania niewypłacalności konsumenckiej. Rada zauważyła, że powierzenie sądom spraw z zakresu upadłości konsumenckiej będzie wymagać dodatkowych nakładów finansowych i kadrowych bowiem doświadczenia innych krajów pokazują, że po wprowadzeniu tej upadłości są one kategorią dominującą nad sprawami z zakresu upadłości podmiotów gospodarczych.

W dniu 9 października 2008 roku Krajowa Rada Sądownictwa zdecydowanie negatywnie zaopiniowała projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, w którym zaproponowano kolejną zmianę właściwości rzeczowej sądów powszechnych w sprawach karnych. Rada wyraziła pogląd, że ciągłe zmiany podziału kompetencji pomiędzy sądami szczebla rejonowego i okręgowego nie są prawidłowe i nie prowadzą do rozwiązania problemu przewlekłości postępowań karnych, co wskazano jako cel projektowanej nowelizacji. Dokładnie takiego samego argumentu użyto w projekcie nowelizacji Kodeksu postępowania karnego z 2007 roku, w następstwie której sprawy o znacznym ciężarze gatunkowym przekazano z sądów rejonowych do właściwości sądów okręgowych. Rada podniosła, że autor obecnego projektu w ogóle nie wziął pod uwagę znacznego w ostatnich latach odpływu sędziów z sądów rejonowych do sądów wyższego rzędu lub do innych zawodów prawniczych co – w wypadku uchwalenia przez parlament proponowanej w projekcie zmiany - może spo-

wodować, że sądy rejonowe nie będą w stanie rozpoznać zwiększonej w ten sposób liczby spraw jakie do nich wpłyną.

IV. Sprawy z zakresu etyki zawodowej sędziów i sprawy dyscyplinarne.

W roku 2008 Krajowa Rada Sądownictwa w wyniku rozpoznawania spraw z zakresu odpowiedzialności dyscyplinarnej podjęła 11 uchwał o wniesieniu odwołań od wyroków Sądów Apelacyjnych – Sądów Dyscyplinarnych. Wszystkie odwołania wniesione zostały na niekorzyść obwinionych sędziów. Podjęła również jedną uchwałę o wystąpieniu do Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z wnioskiem o podjęcie czynności dyscyplinarnych w stosunku do sędziego sądu okręgowego oraz osób odpowiedzialnych za naruszenie reguł dotyczących delegowania sędziego (art. 77 § 1 usp) w związku z możliwością popełnienia przewinień dyscyplinarnych polegających na oczywistej i rażącej obrazie przepisów prawa procesowego przez doprowadzenie do niewłaściwej obsady składu orzekającego oraz dwie uchwały o przekazaniu Rzecznikowi pism celem wykorzystania służbowego.

Wyroki sądów dyscyplinarnych I instancji, Rada rozpatrywała pod kątem celowości ich zaskarżenia. Rada podejmowała stosowne decyzje po rozpatrzeniu przedstawionych propozycji przez powołaną na podstawie § 6 rozporządzenia Prezydenta RP z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą, Komisję do spraw odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów. Komisja rozpatrywała również wnioski pochodzące od osób indywidualnych zawierające żądanie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec sędziów.

Podobnie jak w poprzednim roku Rada nie skorzystała ze swoich kompetencji wynikających z art. 125 usp i nie wystąpiła o wznowienie postępowania dyscyplinarnego, ani nie występowała do Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Wojskowych, na podstawie ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, z żądaniem podjęcia czynności dyscyplinarnych wobec sędziów sądów wojskowych.

Do Krajowej Rady Sądownictwa wpłynęły materiały z zakresu odpowiedzialności dyscyplinarnej dotyczące 112 sędziów. Były to w szczególności nieprawomocne i prawomocne wyroki Sądów Dyscyplinarnych pierwszej i drugiej instancji, odwołania od wyroków składane przez strony, postanowienia sądów dyscyplinarnych, uchwały w przedmiocie zwrócenia sędziemu uwagi na piśmie przez Prezesa Sądu (art. 37 § 4 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych) w razie stwierdzenia uchybienia w zakresie sprawności postępowania sądowego oraz uchwały dotyczące uchylenia immunitetu sędziowskiego.

W 2008 roku przewinieniami służbowymi popełnionymi przez sędziów, za które sądy orzekły kary dyscyplinarne były: nieterminowość sporządzania uzasadnień orzeczeń, rażące naruszenia prawa materialnego, rażące naruszenia prawa procesowego, naruszenie reguł dotyczących delegowania sędziego, wykroczenia drogowe, niewykonanie poleceń służbowych prezesa, nieprawidłowości nadzoru, nieprzestrzeganie dyscypliny pracy, niedopełnienie obowiązku kontroli prawidłowości i terminowości wykonania wyroku, niewstrzymanie wykonania kary do czasu ewentualnego udzielenia skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia, beczynność prowadząca do przewlekłości, niewyłączenie się od rozpoznania sprawy mimo istnienia przesłanek ku temu, udostępnienie treści wyroku przed jego ogłoszeniem, niesporzą-

dzenie wyroku i niepodpisanie po naradzie, niepodpisanie protokołów rozpraw, naruszenie nie-tykalności cielesnej, usunięcie dokumentów z akt sprawy.

Na prośbę Rzecznika Praw Obywatelskich o informację i zajęcie stanowiska w przedmiocie kwestii terminu przedawnienia przewinień dyscyplinarnych popełnianych przez sędziów, Rada po analizie orzeczeń sądów w latach 2005 – 2008 i informacji Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych w przedmiocie postanowień zastępców rzecznika dyscyplinarnego dotyczących odmowy wszczęcia postępowań dyscyplinarnych i postanowień o umorzeniu postępowań z powodu przedawnienia uznała, iż obowiązujące rozwiązania prawne zawarte w art. 108 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych są wystarczające.

W dniu 11 grudnia 2008 r. Krajowa Rada Sądownictwa zajęła stanowisko w przedmiocie naruszenia art. 181 Konstytucji RP i art. 80 § 1 i § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych - zaniepokojona, ujawnioną w trakcie zatrzymania sędziego, błędną praktyką postępowania organów Policji, podejmujących interwencję w stosunku do sędziów ujętych na gorącym uczynku przestępstwa, jeżeli zatrzymanie jest niezbędne dla zapewnienia prawidłowego toku postępowania. W wyniku przeprowadzonych czynności wyjaśniających Komendant Główny Policji przeprosił za zaistniałą sytuację, wyrażając nadzieję, iż podobne przypadki nie będą miały miejsca w przyszłości gdyż „każda interwencja podejmowana wobec osób korzystających z immunitetów lub przywilejów powinna być przeprowadzona taktownie, z pełnym poszanowaniem przysługujących tym osobom praw”.

Krajowa Rada Sądownictwa, czuwa nad przestrzeganiem Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów i dokonuje wykładni przepisów zawartych w Zbiorze, stanowiącym załącznik do uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lutego 2003 r. Określa on zasady postępowania sędziego w służbie i poza służbą i ułatwia ocenę, czy konkretne zachowanie sędziego stanowi uchybienie godności sprawowanego urzędu. Zasady dotyczą sędziów sprawujących aktualnie urząd, sędziów w stanie spoczynku i asesorów sądowych.

W 2008 r. Komisja ds. Etyki Zawodowej Sędziów rozpatrzyła i przedstawiła Radzie 24 sprawy, w których skarżący domagali się stwierdzenia naruszenia zasad etyki zawodowej przez sędziów i wyciągnięcia konsekwencji dyscyplinarnych.

Zarzuty podnoszone przez skarżących dotyczyły głównie przebiegu postępowań sądowych w indywidualnych sprawach: oceny przez sąd dowodów, ustalenia stanu faktycznego sprawy, wydania błędnego orzeczenia. Sędziom zarzucano uległość wobec drugiej strony postępowania sądowego, odmowę wyłączenia sędziego od rozpatrywania sprawy, przekroczenie przez sędziego uprawnień, przewlekłość w prowadzeniu postępowania. W żadnej sprawie Krajowa Rada Sądownictwa nie dopatrzyła się przesłanek wskazujących na naruszenie zasad etyki zawodowej sędziów, a co za tym idzie – Rada nie znalazła podstaw do podejmowania czynności dyscyplinarnych wobec wskazanych sędziów.

V. Rozpatrywanie skarg i wniosków.

Do Biura Krajowej Rady Sądownictwa wpłynęło w 2008 roku 1405 skarg i wniosków pochodzących od 730 osób. Były one rozpatrywane przez stosowne Komisje Rady tj. Komisję do spraw skarg, Komisję do spraw odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów, Komisję do spraw etyki oraz Komisję do spraw lustracji i wizytacji.

Z treści skarg i wniosków skierowanych do Rady wynika, iż nadal jej kompetencje i zadania nie są społeczeństwu znane. Skarżący bowiem w dalszym ciągu traktowali Radę jako nadrzędny organ wymiaru sprawiedliwości, powołany do sprawowania nadzoru administracyjnego i judykacyjnego nad działalnością wymiaru sprawiedliwości. Domagali się oni zmiany orzeczeń sądowych (zarówno sądów powszechnych jak i administracyjnych), dokonania kontroli zapadłych wyroków i ingerencji w toczące się postępowania sądowe. Na przykład żądali wyłączenia sędziego lub całego sądu, dopuszczenia dowodów w sprawie, bądź rozpoznania środków odwoławczych w określony sposób. Domagano się też wzruszenia prawomocnych orzeczeń. Znaczna część pism miała charakter pism procesowych.

Często przedmiotem skarg były działania lub zaniechania prezesów sądów, zwłaszcza w zakresie sprawowanego przez nich - nienależycie w ocenie skarżących – nadzoru nad sprawnością postępowań i pracą „podległych” im sędziów. Nadto znaczna liczba skarg pochodziła od osób odbywających karę pozbawienia wolności, którym sądy penitencjarne odmówiły udzielenia warunkowego przedterminowego zwolnienia bądź przerwy w odbywaniu kary. Skarżący zarzucali w tym zakresie zaniechania sądów dotyczące zebrania należytego materiału dowodowego oraz polemizowali z ustaleniami faktycznymi sądów, a czasem przedstawiali własne wykładnie przepisów, które zostały zastosowane lub których nie zastosowano a ich zdaniem winny mieć zastosowanie. Wielu skarżących z tej grupy oczekiwało od Rady udzielenia im warunkowego przedterminowego zwolnienia lub przerwy w karze. Ponieważ nie leży to w kompetencjach Rady nie mogła ona rozpoznać tych pism zgodnie z oczekiwaniami ich autorów. Powodowało to niezadowolenie skarżących ze sposobu załatwienia skarg wyrażające się w dalszych skargach często zawierających ostrzejsze, a nawet obraźliwe sformułowania. Niektóre ze skarg dotyczyły niesprawnego działania sekretariatów sądowych. W odpowiedziach na skargi i wnioski Rada udzielała zainteresowanym stosownych wyjaśnień, przekazywała pisma – zgodnie z właściwością – prezesom sądów, wskazywała właściwą procedurę. Skargi ponawiane, podtrzymujące wcześniej opisane zarzuty, skargi o charakterze pieniaczym, jak też wskazujące na niezrównoważenie psychiczne ich autorów, w łącznej liczbie 611, pozostawiono bez dalszego biegu informując o tym piszących.

VI. Działalność Rady na arenie międzynarodowej.

W roku 2008 działalność Krajowej Rady Sądownictwa w zakresie współpracy międzynarodowej była bardzo aktywna. Wyrazem uznania dla międzynarodowej aktywności Rady było dokonanie w tajnym głosowaniu wyboru Krajowej Rady Sądownictwa do Komitetu Sterującego Europejskiej Sieci Rad Sądownictwa państw członkowskich Unii Europejskiej (ENCJ) oraz wybór sędzi Sądu Najwyższego Teresy Flemming-Kuleszy do składającej się z czterech osób Rady Wykonawczej Sieci.

Przedstawiciele Rady wzięli w tym okresie udział w posiedzeniu

- Zgromadzenia Ogólnego, Komitetu Sterującego oraz grup Roboczych Europejskiej Sieci Rad Sądownictwa ENCJ oraz w spotkaniu grup roboczych tej Sieci w dniach 21-22 maja w Budapeszcie,

oraz w spotkaniach

- Komitetu Sterującego ENCJ w dniu 28 stycznia i 24 października w Brukseli oraz w dniach 6-7 lipca w Londynie,
- grupy roboczej ENCJ „Zaufanie publiczne” (której prace Krajowa Rada Sądownictwa koordynuje) w Warszawie w dniach 21 stycznia, 14 kwietnia, 27 października,
- grupy roboczej „Odpowiedzialność sędziów” w dniu 28 stycznia w Paryżu,
- Rady Wykonawczej ENCJ w dniach 25 września i 12 grudnia w Brukseli,
- grupy roboczej „Wzajemne zaufanie” w dniach 11 kwietnia i 1 grudnia w Brukseli,
- grupy roboczej „Sądownictwo karne w Unii Europejskiej” w dniu 14 marca w Rzymie i w dniu 26 września w Londynie,
- Komisji do spraw Polityk Unii Europejskiej w dniu 2 grudnia w Brukseli (w celu opracowania wspólnego stanowiska ENCJ do programu sztokholmskiego dotyczącego przyszłej polityki Unii Europejskiej w zakresie wymiaru sprawiedliwości).

Krajowa Rada Sądownictwa wzięła także udział w Programie wymiany kadr wymiaru sprawiedliwości pomiędzy radami sądownictwa, zorganizowanym przez Europejską Sieć Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości (EJTN). Rada bardzo aktywnie współpracowała z Radą Europy i działającą pod jej egidą Radą Konsultacyjną Sędziów Europejskich (CCJE). W dniu 30 maja odbyło się w siedzibie Rady w Warszawie spotkanie z Komisarzem Praw Człowieka Rady Europy, a ponadto przedstawiciel Rady wziął udział w 9 plenarnym posiedzeniu CCJE w Strasburgu w dniach 12-14 listopada, które poświęcone było opracowaniu i przyjęciu opinii CCJE Nr 11(2008) poświęconej jakości orzecznictwa sądowego. CCJE przyjęła też na tym posiedzeniu deklarację dotyczącą praktyk powołań sędziowskich w Polsce.

W dniach 8-10 czerwca czworo członków Rady uczestniczyło w zorganizowanym w Luksemburgu przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich seminarium dla sędziów z krajów Unii Europejskiej.

Na zaproszenie Krajowej Rady Sądownictwa przebywały w Polsce z oficjalnymi wizytami:

- w dniach 15-16 kwietnia delegacja Wyższej Rady Sądownictwa Królestwa Belgii,
- w dniach 8-10 maja delegacja Rady Służb Sądowych Irlandii,
- w dniach 28-30 października delegacja Rady Sądownictwa Holandii.

Ponadto w dniu 9 maja gościła w siedzibie Rady 12-osobowa delegacja przedstawicieli Państwowej Administracji Sądowniczej Ukrainy, a w dniu 4 czerwca delegacja Sądu Okręgowego w Veszprém (Węgry), natomiast w dniu 16 lipca delegacja Ministerstwa Sprawiedliwości i Rady Sądownictwa Turcji.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa spotkał się natomiast w dniu 12 czerwca z przedstawicielami Rady Adwokatów i Stowarzyszeń Prawniczych Europy (CCBE) oraz Międzynarodowego Stowarzyszenia Prawników (IBA), zaś w dniu 27 listopada z delegacją eksper-

tów ze Światowej Unii Sędziów, która przebywała w Polsce na zaproszenie Stowarzyszenia Sędziów Polskich „Iustitia”.

VII. Uhonorowanie sędziów odchodzących w stan spoczynku.

Uchwałą Nr 184/2007 z dnia 8 listopada 2007 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła, poczynając od 2008 roku, wyrażać uroczyste podziękowanie zasłużonym sędziom odchodzącym w stan spoczynku za wieloletnią pracę dla wymiaru sprawiedliwości. Pierwsza tego rodzaju uroczystość odbyła się już w nowej siedzibie Rady w dniu 10 kwietnia 2008 roku. Przewodniczący Rady wręczył wówczas 60-ciu sędziom w stanie spoczynku okolicznościowe medale „Zasłużony dla Wymiaru Sprawiedliwości – Bene Merentibus Iustitiae”. Kolejne uroczystości odbyły się w dniach: 15 maja, 8 lipca oraz 10 grudnia. Łącznie w 2008 roku, na podstawie uchwał Krajowej Rady Sądownictwa wręczono okolicznościowe medale 275 sędziom w stanie spoczynku.

VIII. Rada a środki społecznego przekazu.

Działalność Krajowej Rady Sądownictwa, pomimo podejmowanych przez nią wysiłków, bardzo rzadko była prezentowana w mediach. Głos Rady jako organu władzy sądowniczej jest mało słyszalny w środkach społecznego przekazu, które najczęściej oczekują na komentarze i wypowiedzi Przewodniczącego Rady w razie zaistnienia szczególnych zwłaszcza negatywnych wydarzeń w działalności sądów bądź związanych z ich orzecnictwem. Niewiele w tej kwestii zmieniły ważne konferencje zorganizowane przez Radę. Trudne relacje między mediami a sądami Krajowa Rada Sądownictwa próbowała zmienić m.in. poprzez organizację kolejnej konferencji „Media i sądy pro bono et Malo. Wzajemne relacje w służbie demokratycznego państwa prawa”. Odbyła się ona w dniu 13 czerwca 2008 roku, a jej celem było stworzenie forum rozmowy i dyskusji dla obu środowisk. Podczas konferencji podkreślono, że obecne działania obu środowisk wymagają wspólnego wysiłku na rzecz wzajemnego zrozumienia i harmonijnej współpracy. Im częściej przedstawiciele wymiaru sprawiedliwości i mediów będą mogli wymieniać poglądy poza salą sądową, tym łatwiejsze będzie ich porozumienie, z pożytkiem dla edukacji społeczeństwa. Pożyteczne byłoby wypracowanie takiego modelu popularyzacji działań Krajowej Rady Sądownictwa, który pozwoliłby społeczeństwu na odróżnienie jej głosu i działań – jako przedstawiciela władzy sądowniczej, od działań Ministra Sprawiedliwości – jako przedstawiciela władzy wykonawczej, w tak ważnych sprawach jakimi są wymiar sprawiedliwości, niezależność sądów i niezawisłość sędziów. Poczynając od października 2008 r. Rada rozpoczęła wydawanie kwartalnika „Krajowa Rada Sądownictwa”.

IX. Postulaty Rady co do aktualnych problemów i potrzeb wymiaru sprawiedliwości.

Krajowa Rada Sądownictwa, jako organ umocowany konstytucyjnie, powinna mieć silną pozycję jako reprezentant władzy sądowniczej w relacjach z władzą ustawodawczą i wykonawczą. Opisana powyżej działalność Rady obrazuje zakres wykonanej przez nią pracy oraz wyrażone poglądy w zakresie stanowionego prawa i sygnalizację zagrożeń wynikających

z niektórych przyjętych przez pozostałe władze rozwiązań. Ukazuje też nieprawidłowości, z którymi musi zmierzyć się wymiar sprawiedliwości. Szczegółowe analizy dokonywane przez Radę w ramach opiniowania aktów normatywnych dotyczących sądownictwa i sędziów są rzadko uwzględniane przez władzę ustawodawczą i wykonawczą. Krajowa Rada Sądownictwa odnosi wrażenie, że jej zdanie nie jest brane po uwagę w sposób adekwatny do przyznanych jej kompetencji i oczekiwań wynikających z postanowień Konstytucji. Poważnym mankamentem w działalności Rady jest nieposiadanie przez nią inicjatywy ustawodawczej, co czyni niemożliwym bezpośrednio wnoszenie do parlamentu projektów aktów prawnych dotyczących sądownictwa i sędziów, nawet w wypadku istnienia oczywistych potrzeb w tym zakresie wywołanych np. wyrokami Trybunału Konstytucyjnego. Doświadczenia związane z długotrwałością prac rządu, a następnie parlamentu nad rozwiązaniem kwestii niekonstytucyjności pełnienia czynności sędziowskich przez asesorów sądowych oraz prac nad zmianą wysokości wynagrodzeń sędziowskich (wynagrodzenia w dalszym ciągu nie są uznawane za satysfakcjonujące i odpowiadające godności urzędu), uzasadniają zwrócenie się przez Radę do władzy ustawodawczej i władzy wykonawczej z postulatem rozważenia możliwości dokonania zmiany obowiązującej Konstytucji RP w kierunku wyposażenia Rady w prawo inicjatywy ustawodawczej w zakresie związanym z obszarem jej działalności. Posiadanie tego prawa przez Radę uzasadnia też konieczność pilnej modyfikacji wadliwie skonstruowanego procesu kształcenia obecnych i przyszłych kadr wymiaru sprawiedliwości charakteryzującego się m.in. nadmiernie wydłużoną i skomplikowaną drogą dochodzenia do zawodu sędziego przez osoby niewykonujące innych zawodów prawniczych. Władza sądownicza jest jedyną z władz, której organy takiej inicjatywy są pozbawione.

X. Dane statystyczne.

**Działalność Krajowej Rady Sądownictwa
od 10 stycznia 2008 r. do 12 grudnia 2008 r.**

Krajowa Rada Sądownictwa obradowała:

Data posiedzenia	dni	liczba posiedzeń	liczba uchwał (w sprawach osobowych i problemowych)	Liczba osób względem których Rada podjęła uchwały
8-10 stycznia	3	1	9	74
30 stycznia	1	1	x	x
5-7 lutego	3	1	28	114
11-13 marca	3	1	42	205
8-10 kwietnia	3	1	18	168
13-16 maja	4	1	61	238
10-12 czerwca	3	1	36	92
15-18 lipca	4	1	136	144
9-11 września	3	1	41	31
7-10 października	4	1	64	256
20-21 października	2	1	18	376
4-6 listopada	3	1	40	263
9-12 grudnia	4	1	68	347
	40	13	561	2308

*1)

*2)

*3)

*4)

*5)

*1) wobec 6 osób podjęto 3 uchwały;

*2) wobec 7 osób podjęto po 2 uchwały

*3) wobec 17 osób podjęto 3 uchwały; wobec 12 - podjęto 2 uchwały

*4) wobec 9 osób podjęto 2 uchwały

*5) wobec 4 osób podjęto 2 uchwały

UCHWAŁY W SPRAWACH KADROWYCH DOTYCZYŁY W SZCZEGÓLNOŚCI:

przedstawienia Prezydentowi
z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego:

Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
8-10 stycznia	x	x	1	2	21	43	x	x	67
5-7 lutego	x	x	x	9	11	66	1	x	87
11-13 marca	x	x	x	x	18	99	x	x	117
8-10 kwietnia	x	x	6	1	4	69	x	x	80
13-16 maja	3	x	14	10	48	41	x	3	119
10-12 czerwca	x	x	x	3	15	54	x	x	72
15-18 lipca	x	x	14	9	28	48	x	x	99
9-11 września	x	x	4	x	5	1	x	x	10
7-10 października	x	x	11	5	5	77	x	x	98
20-21 października	x	x	x	x	x	x	x	x	0
4-6 listopada	x	x	x	x	5	37	x	x	42
9-12 grudnia	x	x	8	x	20	78	x	x	106
	3	x	58	39	180	613	1	3	897

"Awans poziomy" - przedstawienie przez Krajową Radę Sądownictwa Prezydentowi RP wniosków

w okresie 1 lipca 2008 r. - 21 stycznia 2009 r. o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku

* sędziego Sądu Okręgowego w Sądzie Rejonowym (art. 63a)

* sędziego Sądu Apelacyjnego w Sądzie Okręgowym (art. 64a)

(art. 63a i 64a wprowadzone zostały ustawą z dnia 29 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy Prawo - o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw - Dz.U. Nr 136, poz. 959

uchylone zostały ustawą o zmianie ustawy - P o usp oraz niektórych innych ustaw z dnia 19 grudnia 2008 r. Dz.U. Nr 1, poz. 4).

"awansu poziomego" -

przedstawienia Prezydentowi z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku:

sędziego Sądu Apelacyjnego w Sądzie Okręgowym

sędziego Sądu Okręgowego w Sądzie Rejonowym

Data posiedzenia	SA w SO	SO w SR	Łącznie
7-10 października	x	123	123
20-21 października	54	230	284
4-6 listopada	80	117	197
9-12 grudnia	69	128	197
	203	598	801

*1)

*2)

*1) reasumpcja uchwały KRS Nr 452/2008 z 21.10.08 uchwałą KRS Nr 21/2009 dot. SSO w SR

*2) reasumpcja uchwały KRS Nr 492/2008 z 6.11.08 uchwałą KRS Nr 504/2008 dot. SSO w SR

umorzenia postępowań w przedmiocie wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego:

Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
8-10 stycznia	x	x	x	x	x	x	x	x	x
5-7 lutego	x	x	x	x	x	x	x	x	x
11-13 marca	x	x	x	x	5	2	x	x	7
8-10 kwietnia	x	x	x	x	x	x	x	x	x
13-16 maja	x	x	x	x	1	x	x	x	1
10-12 czerwca	x	x	x	x	x	x	x	x	x
15-18 lipca	x	x	x	x	23	x	x	x	23
9-11 września	x	x	x	x	1	x	x	x	1
7-10 października	x	x	x	x	x	x	x	x	x
20-21 października	x	x	x	x	x	x	x	x	x
4-6 listopada	x	x	x	x	1	6	x	x	7
9-12 grudnia	x	x	1	x	x	x	x	x	1
	x	x	1	x	31	8	0	x	40

*1)

*2)

*1) wobec 1 osoby podjęto 2 uchwały w sprawie umorzenia postępowania

*2) wobec 7 osób podjęto po 2 uchwały w sprawie umorzenia postępowania

umorzenia postępowań w przedmiocie wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku: sędziego Sądu Apelacyjnego w Sądzie Okręgowym
sędziego Sądu Okręgowego w Sądzie Rejonowym

Data posiedzenia	SA w SO	SO w SR					Łącznie
7-10 października	x	x					x
20-21 października	x	1					1
4-6 listopada	4	x					4
9-12 grudnia	1	2					3
	5	3					8

*1)

*1) z uwzględnieniem reasumpcji uchwały KRS Nr 492/2008 uchwałą KRS Nr 504/2008 z 10 grudnia 2008 r.

nieprzedstawienia Prezydentowi RP
z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego:

Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie	
8-10 stycznia	x	x	2	x	1	2	x	x	5	
5-7 lutego	x	x	x	11	6	5	x	x	22	
11-13 marca	x	x	x	x	28	5	x	x	33	*1)
8-10 kwietnia	x	x	x	x	2	7	x	x	9	
13-16 maja	1	x	17	7	26	1	x	x	52	*2)
10-12 czerwca	x	x	x	x	10	5	x	x	15	
15-18 lipca	x	x	14	2	47	2	x	x	65	*3)
9-11 września	x	x	5	x	21	x	x	x	26	*4)
7-10 października	x	x	9	6	3	7	x	x	25	
20-21 października	x	x	x	x	x	x	x	x	x	
4-6 listopada	x	x	x	x	6	4	x	x	10	*5)
9-12 grudnia	x	x	13	x	4	11	x	x	28	
	1	x	60	26	154	49	x	x	290	

*1)

wobec 3 osób podjęto po 3 uchwały o nieprzedstawieniu z wnioskiem o powołanie

wobec 1 osoby podjęto 2 uchwały o nieprzedstawieniu i o przedstawieniu z wnioskiem o powołanie

*2)

wobec 6 osób podjęto po 2 uchwały o nieprzedstawieniu z wnioskiem o powołanie

*3)

wobec 6 osób podjęto po 3 uchwały o nieprzedstawieniu z wnioskiem o powołanie

wobec 5 osób podjęto po 2 uchwały o nieprzedstawieniu z wnioskiem o powołanie

*4)

wobec 7 osób podjęto po 2 uchwały o nieprzedstawieniu z wnioskiem o powołanie -
w tym 6 do SO i 1 do WSA

*5)

wobec 3 osób podjęto po 2 uchwały o nieprzedstawieniu z wnioskiem o powołanie

nieprzedstawienia Prezydentowi z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku:
sędziego Sądu Apelacyjnego w Sądzie Okręgowym
sędziego Sądu Okręgowego w Sądzie Rejonowym

Data posiedzenia	SA w SO	SO w SR	Łącznie	
7-10 października	x	8	8	
20-21 października	1	14	15	
4-6 listopada	2	2	4	
9-12 grudnia	1	5	6	*1)
	4	29	33	

*1) z uwzględnieniem reasumpcji uchwały KRS Nr 452/2008

reasumpcji uchwał Krajowej Rady Sądownictwa

Uchwała KRS Nr	reasumpcja uchwały KRS Nr	dotyczyła powołania	
504/2008	492/2008	na stanowisko SSO w SR	umorzenie
505/2008	452/2008	na stanowisko SSO w SR	nieprzedstawienie

przeniesienia sędziego w stan spoczynku na wniosek Kolegium Sądu

Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
8-10 stycznia	x	x	x	x	x	1	x	x	1
5-7 lutego	x	x	x	x	x	4	x	x	4
11-13 marca	x	x	x	x	x	x	x	x	x
8-10 kwietnia	x	x	x	x	1	3	x	x	4
13-16 maja	x	x	x	1	2	x	x	x	3
10-12 czerwca	x	x	x	x	1	3	x	x	4
15-18 lipca	x	x	x	x	1	x	x	x	1
9-11 września	x	x	x	x	2	x	x	x	2
7-10 października	x	x	x	1	x	1	x	x	2
20-21 października	x	x	x	x	x	x	x	x	x
4-6 listopada	x	x	x	x	x	x	x	x	x
9-12 grudnia	x	x	x	x	x	x	x	x	x
	x	x	x	2	7	12	x	x	21

odmowy przeniesienia sędziego w stan spoczynku na wniosek Kolegium Sądu

Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
4-6 listopada	x	x	x	x	x	1	x	x	1

uhonorowania sędziów odchodzących w stan spoczynku
i wyróżnienie medalem "Zasłużony dla Wymiaru Sprawiedliwości -Bene Merentibus Iustitiae"

Data uchwały	SN	NSA	WSA	SA	SW/SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
13.03.08	8	x	x	52	x	x	x	x	60
10.04.08	x	30	x	42	x	x	1	x	73
16.05.08	5	3	x	3	40	17	x	x	68
20-21.10.08	9	1	x	4	40	19	1	x	74
	22	34	x	101	80	36	2	x	275

*1) sprostowanie uchwałą KRS Nr 371/2008 - zamiast SSR winno być SSO

*2) sprostowanie uchwałą KRS Nr 483/2008 - zamiast SSO winno być SSR

Na podstawie **art. 121** ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych z dnia 27.07.2001 r. (Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070 ze zm.)

odwołania (zażalenia) od wyroku, (uchwały, postanowienia) Sądu Dyscyplinarnego

Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
8-10 stycznia	x	x	x	x	x	1	x	x	1
5-7 lutego	x	x	x	x	1	x	x	x	1
11-13 marca	x	x	x	x	x	x	x	x	0
8-10 kwietnia	x	x	x	x	x	2	x	x	2
13-16 maja	x	x	x	x	x	x	x	x	0
10-12 czerwca	x	x	x	1	x	x	x	x	1
15-18 lipca	x	x	x	x	1	1	x	x	2
9-11 września	x	x	x	x	x	x	x	x	x
7-10 października	x	x	x	x	x	x	x	x	x
20-21 października	x	x	x	x	x	x	x	x	x
4-6 listopada	x	x	x	x	x	x	x	x	x
9-12 grudnia	x	x	x	x	1	3	x	x	4
	x	x	x	1	3	7	x	x	11

o przekazaniu Rzecznikowi Dyscyplinarnemu SSP pisma Prezesa SO w Poznaniu z 14.04.08 celem wykorzystania służbowego (niewystąpienie z wnioskiem dyscyplinarnym w sprawie sędziów SR w Poznaniu, którzy nie złożyli w ustawowym terminie oświadczenia lustracyjnego * 2 uchwały dot. 2 SSR

uchwała KRS Nr 157/2008 z dnia 16 maja 2008 r. niezłożenie oświadczenia lustracyjnego w ustawowym terminie przez sędziego SR Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

uchwała KRS Nr 158/2008 z dnia 16 maja 2008 r. niezłożenie oświadczenia lustracyjnego w ustawowym terminie przez sędziego SR w Szamotułach

o wystąpieniu do Rzecznika Dyscyplinarnego SSP z wnioskiem o podjęcie czynności dyscyplinarnych w stosunku do SSO oraz sędziów odpowiedzialnych za naruszenie reguł delegowania sędziego określonych w art. 77 § 1 P o usp

uchwała KRS Nr 483A/2008 z dnia 5 listopada 2008 r.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 stycznia 2008 r.

w sprawie pisma Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w Warszawie z dnia 10 grudnia 2007 r.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 stycznia 2008 r.

w sprawie pism: SSO w Warszawie Ewy Stryczyńskiej, Zastępcy Dyrektora Krajowego Centrum Szkolenia Kadr Sądów Powszechnych i Prokuratury z dnia 7 grudnia 2007 r. oraz SSN Andrzeja Wróbla Przewodniczącego Rady Programowej Krajowego Centrum Szkolenia Kadr Sądów Powszechnych i Prokuratury z dnia 11 grudnia 2007 r.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 stycznia 2008 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie Regulamin urzędowania sądów powszechnych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 lutego 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie innych ustaw.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 lutego 2008 r.

w przedmiocie projektów:

- założeń w zakresie racjonalizacji i uelastycznienia struktury organizacyjnej sądów powszechnych oraz wzmocnienia statusu sędziego i kariery sędziowskiej,
- założeń w zakresie nowego uregulowania dostępu do zawodów prawniczych.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 lutego 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 marca 2008 r.

Propozycja Krajowej Rady Sądownictwa wyrażona w formie projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 marca 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 marca 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o czynnościach operacyjno - rozpoznawczych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 marca 2008 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zmieniającego rozporządzenie w sprawie stawek podstawowych wynagrodzenia zasadniczego sędziów sądów powszechnych, asesorów i aplikantów sądowych oraz stawek dodatku funkcyjnego sędziów.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 marca 2008 r.

w przedmiocie wstępnego projektu ustawy o zmianie ustawy zmieniającej ustawę – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw oraz o zmianie innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 marca 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 marca 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o biegłych w postępowaniu sądowym oraz w innych postępowaniach prowadzonych na podstawie ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 marca 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 marca 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych przestępstw umyślnych oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 marca 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o Trybunale Konstytucyjnym.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 marca 2008 r.

do projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 marca 2008 r.

do projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych oraz ustawy – Prawo o notariacie.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 marca 2008 r.

do projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw oraz projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wzoru zaświadczenia stosowanego w razie wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia przepadku.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 marca 2008 r.

w przedmiocie koncepcji zmian usytuowania dyrektorów w sądach powszechnych.

Wystąpienie Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 marca 2008 r.

do Prezesa Rady Ministrów w przedmiocie podjęcia stosownych działań w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu wynagrodzeń sędziowskich.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 kwietnia 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks spółek handlowych z dnia 25 lutego 2008 r.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 kwietnia 2008 r.

w sprawie projektu ustawy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności w systemie tygodniowym.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 kwietnia 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze i innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 kwietnia 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 kwietnia 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o ograniczeniach związanych z pełnieniem funkcji publicznych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 kwietnia 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 kwietnia 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks karny skarbowy, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy – Prawo prasowe.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 kwietnia 2008 r.

w sprawie asesorów sądowych.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 14 maja 2008 r.

w sprawie podjęcia zdecydowanych działań przez przedstawicieli władzy ustawodawczej i wykonawczej w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu wynagrodzeń sędziowskich.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2008 r.

w przedmiocie wskazywania imienia i nazwiska sędziego w uzasadnieniu orzeczenia sądu, stwierdzającego przewlekłość postępowania - sprawa poruszona przez sędziów Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu w piśmie z dnia 10 marca 2008 r.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2008 r.

w przedmiocie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2008 r.

w przedmiocie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy — Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o przeciwdziałaniu niewypłacalności oraz o upadłości osoby fizycznej.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2008 r.

w sprawie wypowiedzi Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczącej sędziów.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2008 r.

do wstępnego projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie stanowisk i szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury oraz odbywania stażu urzędniczego.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 czerwca 2008 r.

w sprawie trybu postępowania w przypadku odmowy przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 czerwca 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 czerwca 2008 r.

w przedmiocie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 czerwca 2008 r.

do projektu ustawy o zmianie ustawy o sejmowej komisji śledczej.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 czerwca 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 czerwca 2008 r.

w sprawie dodatku orzeczniczego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 lipca 2008 r.

w przedmiocie komisyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

Uchwała Nr 195/2008 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 lipca 2008 r.

w sprawie wniosku do Ministra Sprawiedliwości oraz do Ministra Obrony Narodowej o opracowanie projektu planu dochodów i wydatków sądów powszechnych i sądów wojskowych.

Uchwała Nr 219/2008 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 lipca 2008 r.

o wystąpieniu do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem – stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały – w sprawie zgodności z Konstytucją:

1. art. 91 § 1, § 1a, § 1b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) w zw. z § 2 rozporządzenia Prezydenta RP z dnia 6 maja 2003 roku w sprawie stawek podstawowych wynagrodzenia zasadniczego sędziów sądów powszechnych, asesorów i aplikantów sądowych oraz stawek dodatku funkcyjnego sędziów (Dz.U. Nr 83, poz. 761 ze zm.);

2. art. 91 § 8 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) w zw. z § 2 rozporządzenia Prezydenta RP z dnia 6 maja 2003 roku w sprawie stawek podstawowych wynagrodzenia zasadniczego sędziów sądów powszechnych, asesorów i aplikantów sądowych oraz stawek dodatku funkcyjnego sędziów (Dz.U. Nr 83, poz. 761 ze zm.);
3. art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 stycznia 2007 r. – Ustawa budżetowa na rok 2007 (Dz.U. Nr 15, poz. 90) oraz art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2008 r. – Ustawa budżetowa na rok 2008 (Dz.U. Nr 19, poz. 117) w zw. z art. 91 § 1 i 1b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) w zw. z § 2 rozporządzenia Prezydenta RP z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie stawek podstawowych wynagrodzenia zasadniczego sędziów sądów powszechnych, asesorów i aplikantów sądowych oraz stawek dodatku funkcyjnego sędziów (Dz.U. Nr 83, poz. 761 ze zm.);
4. art. 4 i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego (Dz.U. Nr 100, poz. 1080 ze zm.), art. 2 pkt 4 i 6 i art. 9 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 110, poz. 1255 ze zm.) i art. 91 § 1 i § 1b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.).

Uchwała Nr 370/2008 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 września 2008 r.

w przedmiocie modyfikacji uchwały Nr 219/2008 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 lipca 2008 roku przez ograniczenie wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego do zakresu opisanego w punkcie pierwszym uchwały.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 lipca 2008 r.

do projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz Kodeks postępowania karnego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 lipca 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks spółek handlowych i ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 lipca 2008 r.

w sprawie delegowania sędziego do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie wyższego rzędu.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 lipca 2008 r.

w przedmiocie prezydenckiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 lipca 2008 r.

w przedmiocie rządowego projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 lipca 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 lipca 2008 r.

w sprawie pisma Prezesa Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 7 maja 2008 roku dotyczącego przebiegu postępowania w przedmiocie obsadzenia stanowiska wiceprezesa Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 września 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 września 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych przestępstw umyślnych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 września 2008 r.

w przedmiocie projektu autopoprawki do rządowego projektu ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 września 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 września 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 września 2008 r.

w przedmiocie projektu założeń do projektu ustawy – Prawo nieletnich.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 września 2008 r.

w przedmiocie projektów rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości, których wydanie przewiduje ustawa o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, dotycząca elektronicznego postępowania upominawczego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 września 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy zmieniającej ustawę o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa oraz – ustawę – prawo geodezyjne i kartograficzne.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 września 2008 r.

w przedmiocie projektów: ustawy o finansach publicznych oraz ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych z dnia 13 sierpnia 2008 roku ogłoszonych w Biuletynie Informacji Publicznej przez Ministra Finansów.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 października 2008 r.

w przedmiocie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw dotyczących przekształceń własnościowych nieruchomości.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2008 r.

w przedmiocie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw uchwalonej przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 8 października 2008 roku (druk sejmowy 851).

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 października 2008 r.

w przedmiocie przedstawiania Prezydentowi RP wniosków o powołanie do pełnienia urzędu sędziego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 21 października 2008 r.

w przedmiocie rządowego projektu ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury oraz do sprawozdania podkomisji nadzwyczajnej o tym projekcie.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 4 listopada 2008 r.

w przedmiocie przedstawienia oświadczenia kandydata na stanowisko sędziego, który cofnął zgłoszenie.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 5 listopada 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 5 listopada 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o kuratorach sądowych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 5 listopada 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 5 listopada 2008 r.

w przedmiocie rządowego projektu ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 5 listopada 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 5 listopada 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 5 listopada 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 5 listopada 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 5 listopada 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 grudnia 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o szczególnych zasadach odpowiedzialności funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 grudnia 2008 r.

w przedmiocie komisyjnego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw normujących funkcjonowanie służb nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 grudnia 2008 r.

w przedmiocie senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 grudnia 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (wraz z autopoprawką).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 grudnia 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 grudnia 2008 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy – Ordynacja wyborcza do Parlamentu Europejskiego oraz ustawy o referendum ogólnokrajowym.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 grudnia 2008 r.

w przedmiocie rządowego projektu ustawy o ewidencji ludności i w przedmiocie projektów aktów wykonawczych do tej ustawy.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 grudnia 2008 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 grudnia 2008 r.

w przedmiocie zasad wypłaty uposażenia sędziom w stanie spoczynku.

XII. Deklaracja Rady Konsultacyjnej Sędziów Europejskich CCJE przyjęta na 9. Posiedzeniu Plenarnym w Strasburgu w dniu 13 listopada 2008 r. dotycząca praktyki powołań sędziowskich w Polsce.

Rada Konsultacyjna Sędziów Europejskich
(CCJE)

Pani Irena PIOTROWSKA

Szef Biura Krajowej Rady Sądownictwa oraz

Członek Rady Konsultacyjnej Sędziów Europejskich

Strasburg, 24 listopada 2008 r.

Odp : Praktyka powołań sędziowskich w Polsce

Droga Pani

Mam przyjemność poinformować Panią, że Zgromadzenie Plenarne Rady Konsultacyjnej Sędziów Europejskich (CCJE), podczas 9. sesji plenarnej (12-14 listopada 2008), przyjęło „deklarację”, której kopię załączam.

Serdecznie pozdrawiam,

(-) Julia LAFFRANQUE

Przewodnicząca Rady Konsultacyjnej Sędziów Europejskich (CCJE)

DEKLARACJA

Rady Konsultacyjnej Sędziów Europejskich (CCJE), przyjęta na 9. Posiedzeniu Plenarnym w Strasburgu w dniu 13 listopada 2008 r., dotycząca praktyki powołań sędziowskich w Polsce.

Zgodnie z wiadomością z dnia 13.02.2008 r. i w nawiązaniu do prośby z dnia 25.01.2008 Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka, przesłanej Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, Szef Biura Krajowej Rady Sądownictwa poinformowała Radę Konsultacyjną Sędziów Europejskich (CCJE), że :

- art. 179 Konstytucji RP stanowi, iż sędziowie powoływani są przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa;
- Prezydent RP odmówił powołania na stanowisko sędziowskie określonej liczby kandydatów przedstawionych przez KRS.

Po należyтым rozważeniu powyższych kwestii, CCJE :

- wskazuje po pierwsze, że poprzez Zalecenie Nr R(94)12, Komitet Ministrów Rady Europy przyjął stanowisko, iż z zasady "Organ podejmujący decyzje dotyczące rekrutacji (...) sędziów powinien być niezależny od rządu i od administracji", a "jego członkowie" powinni być wybierani "przez samych sędziów"; nawet wtedy, "gdy tradycje konstytucyjne i przepisy prawa pozwalają na powoływanie sędziów przez rząd", Zalecenie nawołuje do ustanowienia gwarancji, które zapewnią, że "praktyka ich powoływania będzie jawna i wolna od zewnętrznych wpływów", to jest np. że rząd „będzie uwzględniał w praktyce” rady niezależnego organu, oraz że zostanie ustanowione dla zainteresowanego kandydata „prawo do odwołania się od danej decyzji” do niezależnej władzy;
- co więcej uważa, że temat ten został rozwinięty przez CCJE w Opiniach: Nr 1 (2001) dotyczącej „Standardów niezawisłości sądownictwa i nieusuwalności sędziów” oraz Nr 10 (2007) dotyczącej „Rady Sądownictwa w służbie społeczeństwa”; w tej ostatniej Opinii, w art. 49, CCJE zaznaczyła m.in., że "choć mianowanie (...) na mocy oficjalnej decyzji Głowy Państwa jest ogólnie akceptowane, jednak z uwagi na znaczenie sędziów w społeczeństwie (...), Głowa Państwa musi być związana kandydaturą zgłoszoną przez Radę Sądownictwa”;
- przypomina, że CCJE, zgodnie z zakresem kompetencji, może, na wniosek odpowiednich władz polskich, zapewnić praktyczną pomoc w sprawie, z którą zwraca się do niej Krajowa Rada Sądownictwa, w celu zapewnienia właściwej implementacji europejskich standardów w odniesieniu do wymiaru sprawiedliwości.

W świetle powyższego Zgromadzenie Plenarne:

- a) zwraca się z prośbą do Przedstawiciela Polski przy CCJE o poinformowanie Krajowej Rady Sądownictwa o powyższej deklaracji;
- b) prosi Biuro CCJE o utrzymywanie kontaktu z Przedstawicielem Polski przy CCJE, w celu dalszego rozpoznania wyżej wymienionej kwestii.

XIII. SKŁAD KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA¹

1. Stanisław DĄBROWSKI Przewodniczący Rady,
Sędzia Sądu Najwyższego
2. Roman KĘSKA Wiceprzewodniczący Rady,
Sędzia Sądu Okręgowego w Siedlcach
3. Ryszard PĘK Wiceprzewodniczący Rady,
Sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego
4. Ewa BARNASZEWSKA Sędzia Sądu Okręgowego we Wrocławiu
5. Jan BURY Poseł na Sejm RP
6. Ewa CHAŁUBIŃSKA Sędzia Sądu Okręgowego w Łodzi
7. Stanisław Marcin CHMIELEWSKI Poseł na Sejm RP
8. Zbigniew ĆWIAKALSKI Minister Sprawiedliwości
9. Andrzej Mikołaj DERA Poseł na Sejm RP
10. Marian FILAR Poseł na Sejm RP
11. Teresa FLEMMING-KULESZA Sędzia Sądu Najwyższego
12. Lech GARDOCKI Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego
13. Grzegorz GŁADYSZ Sędzia Sądu Okręgowego w Krośnie
14. Barbara GODLEWSKA-MICHALAK
Sędzia Sądu Apelacyjnego w Warszawie,
Rzecznik Prasowy KRS od 12 września 2007 r.
15. Mirosław JAROSZEWSKI Sędzia Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie
16. Krzysztof KWIATKOWSKI Senator RP
17. Zbigniew MERCHEL Sędzia Sądu Okręgowego w Gdańsku
18. Krystyna MIELCZAREK Sędzia Sądu Apelacyjnego w Łodzi
19. Beata MORAWIEC Sędzia Sądu Okręgowego w Krakowie
20. Małgorzata NIEZGÓDKA-MEDEK
Sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego
21. Irena PIOTROWSKA Sędzia Sądu Okręgowego w Katowicach
22. Jarema SAWIŃSKI Sędzia Sądu Okręgowego w Poznaniu
23. Ewa STRYCYŃSKA Sędzia Sądu Okręgowego w Warszawie,
Osoba powołana przez Prezydenta RP
24. Janusz TRZCIŃSKI Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego
25. Piotr ZIENTARSKI Senator RP

¹ Stan z 31 grudnia 2008 r.

**Prezydium
Krajowej Rady Sądownictwa**

sędzia Stanisław DAJBROWSKI	–	Przewodniczący
sędzia Roman KĘSKA	–	Wiceprzewodniczący
sędzia Ryszard PEK	–	Wiceprzewodniczący
sędzia Ewa CHAŁUBIŃSKA	–	Członek Rady
sędzia Beata MORAWIEC	–	Członek Rady
sędzia Irena PIOTROWSKA	–	Członek Rady

Komisje stale i problemowe Krajowej Rady Sądownictwa wg stanu na dzień 31 grudnia 2008 r.

STAŁE KOMISJE KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

- ORZECZNICTWA I SPRAW OGÓLNYCH

Sędzia Roman KĘSKA Przewodniczący

Sedzia Ewa BARNASZEWSKA

Poset Marian FILAR

Sędzia Teresa FLEMMING-KULESZA

Sędzia Mirosław JAROSZEWSKI

Sędzia Małgorzata NIEZGÓDKA-MEDEK

Sędzia Ewa STRYCYŃSKA

- DO SPRAW ODPOWIEDZIALNOŚCI DYSCYPLINARNEJ SĘDZIÓW

Sędzia Krystyna MIELCZAREK Przewodnicząca

Sedzia Ewa BARNASZEWSKA

Poset Jan BURY

Poseł Stanisław Marcin CHMIELEWSKI

Sędzia Stanisław DĄBROWSKI

Poset Andrzej Mikołaj DERA

Pierwszy Prezes SN Lech GARDOCKI

Sędzia Mirosław JAROSZEWSKI

Sędzia Beata MORAWIEC

Sędzia Jarema SAWIŃSKI

Sędzia Ewa STRYCZYŃSKA

Senator Piotr Benedykt ZIENTARSKI

- BUDŻETOWA

Sędzia Beata MORAWIEC

Przewodnicząca

Sędzia Ewa BARNASZEWSKA
 Sędzia Ewa CHAŁUBIŃSKA
 Sędzia Grzegorz GŁADYSZ
 Sędzia Mirosław JAROSZEWSKI
 Sędzia Krystyna MIELCZAREK
 Sędzia Małgorzata NIEZGÓDKA-MEDEK
 Sędzia Ryszard PĘK
 Sędzia Irena PIOTROWSKA
 Sędzia Jarema SAWIŃSKI
 Sędzia Ewa STRYCYŃSKA

- DO SPRAW WIZYTACJI I LUSTRACJI

Sędzia Ryszard PĘK

Przewodniczący

Sędzia Grzegorz GŁADYSZ
 Sędzia Zbigniew MERCHEL
 Sędzia Krystyna MIELCZAREK
 Sędzia Beata MORAWIEC
 Sędzia Irena PIOTROWSKA
 Sędzia Jarema SAWIŃSKI

- DO SPRAW ETYKI ZAWODOWEJ SĘDZIÓW

Sędzia Teresa FLEMMING-KULESZA

Przewodnicząca

Sędzia Ewa CHAŁUBIŃSKA
 Pierwszy Prezes SN Lech GARDOCKI
 Sędzia Barbara GODLEWSKA-MICHALAK
 Sędzia Krystyna MIELCZAREK
 Sędzia Irena PIOTROWSKA
 Sędzia Małgorzata NIEZGÓDKA-MEDEK

KOMISJE PROBLEMOWE KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

- Z ZAKRESU PRAWA CYWILNEGO

Sędzia Ewa BARNASZEWSKA
 Sędzia Stanisław DĄBROWSKI
 Sędzia Teresa FLEMMING-KULESZA
 Sędzia Grzegorz GŁADYSZ
 Sędzia Barbara GODLEWSKA-MICHALAK
 Sędzia Roman KĘSKA
 Sędzia Zbigniew MERCHEL
 Sędzia Irena PIOTROWSKA
 Sędzia Ewa STRYCYŃSKA

- Z ZAKRESU PRAWA KARNEGO

Sędzia Mirosław JAROSZEWSKI

Sędzia Krystyna MIELCZAREK

Sędzia Beata MORAWIEC

Sędzia Jarema SAWIŃSKI

- KONTAKTÓW MIĘDZYNARODOWYCH

Sędzia Teresa FLEMMING-KULESZA

Sędzia Barbara GODLEWSKA-MICHALAK

Sędzia Zbigniew MERCHEL

Sędzia Ryszard PĘK

Sędzia Irena PIOTROWSKA

- USTALENIA KRYTERIÓW OCENY KANDYDATÓW NA STANOWISKA SĘDZIOWSKIE ORAZ SZKOLE-
NIOWYCH

Sędzia Zbigniew MERCHEL

Przewodniczący

Sędzia Ewa BARNASZEWSKA

Sędzia Roman KĘSKA

Sędzia Ryszard PĘK

Sędzia Ewa STRYCYŃSKA

- SKARG

Sędzia Roman KĘSKA

Sędzia Zbigniew MERCHEL

Sędzia Ryszard PĘK

- ŚRODKÓW SPOŁECZNEGO PRZEKAZU

Sędzia Ewa CHAŁUBIŃSKA

Sędzia Barbara GODLEWSKA-MICHALAK

Sędzia Ryszard PĘK

Sędzia Ewa STRYCYŃSKA

Sędzia Małgorzata NIEZGÓDKA-MEDEK

Spis treści

I.	Konstytucyjne i ustawowe zadania Krajowej Rady Sądownictwa	1-2
II.	Priorytetowe cele Krajowej Rady Sądownictwa w roku 2008	2-12
	1. udział w tworzeniu nowego modelu sprawowania przez sądy wymiaru sprawiedliwości w sytuacji zaistniałej po wydaniu przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 24 października 2007 roku w sprawie SD 7/06 o uznaniu za niezgodną z Konstytucją możliwość powierzania asesorum sądowym przez Ministra Sprawiedliwości pełnienia czynności sędziowskich	2-5
	2. zapewnienie zgodności z Konstytucją rozwiązań zawartych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 roku – Prawo o ustroju sądów powszechnych i w ustawie o Krajowej Radzie Sądownictwa w zakresie niezależności sądów i niezawisłości sędziów	5
	3. dbałość o dobór najlepszych kandydatów do powołania na stanowiska sędziowskie i wyższe stanowiska sędziowskie	6-9
	4. podejmowanie działań dla spowodowania wzrostu wynagrodzeń sędziowskich	9-11
	5. działania podjęte przez Radę w związku z postanowieniem Prezydenta RP o odmowie powołań sędziowskich.	11-12
III.	Opiniowanie projektów aktów normatywnych dotyczących sądownictwa i sędziów oraz projektów planów finansowych dla sądów powszechnych	12-15
IV.	Sprawy z zakresu etyki zawodowej sędziów i sprawy dyscyplinarne	15-16
V.	Rozpatrywanie skarg i wniosków	16-17
VI.	Działalność Rady na arenie międzynarodowej	17-19
VII.	Uhonorowanie sędziów odchodzących w stan spoczynku	19
VIII.	Rada a środki społecznego przekazu	19
IX.	Postulaty co do aktualnych problemów i potrzeb wymiaru sprawiedliwości	19-20
X.	Dane statystyczne	21-26
XI.	Zestawienie uchwał, stanowisk i opinii Krajowej Rady Sądownictwa podjętych w 2008 r. udostępnionych na stronie internetowej www.krs.pl	27-34
XII.	Deklaracja Rady Konsultacyjnej Sędziów Europejskich CCJE przyjęta na 9. Posiedzeniu Plenarnym w Strasburgu w dniu 13 listopada 2008 r. dotycząca praktyki powołań sędziowskich w Polsce	35-36
XIII.	Skład Krajowej Rady Sądownictwa wg stanu na dzień 31 grudnia 2008 roku, skład jej Prezydium oraz komisji stałych i problemowych	37-40

Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu
